İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ

VII. ULUSLARARASI TERÖRİZM VE GÜVENLİK KONFERANSI

VII. INTERNATIONAL CONFERENCE ON TERRORISM AND SECURITY

BİLDİRİ KİTABI / PROCEEDING BOOK

Ed. Mustafa KARAHÖYÜK

İstanbul Beykent Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
VII. Uluslararası Terörizm ve Güvenlik Konferansı
Bildiri Kitabı

Istanbul Beykent University
Faculty of Economics and Administrative Sciences
VII. International Conference on Terrorism and Security
Proceeding Book

Editör / *Editor*

Dr. Öğr. Üyesi / *Asst. Prof.* Mustafa KARAHÖYÜK

İnternet Sitesi / Website

http://beykentits.org

VII. Uluslararası Terörizm ve Güvenlik Konferansı Bildiri Kitabı

VII. International Conference on Terrorism and Security Proceeding Book

İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ YAYINLARI:

Editör / *Editor*

Dr. Öğr. Üyesi / *Asst. Prof.* Mustafa KARAHÖYÜK

e-ISBN : 978-975-6319-99-4

İstanbul Beykent Üniversitesi Yayınevi, Yayın No: 192

İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ

VII. ULUSLARARASI

TERÖRİZM VE GÜVENLİK KONFERANSI

Tema

Küresel ve Bölgesel Sorunlar, Güncel Jeopolitik Tartışmalar

Konular

- Asya-Pasifik Jeopolitiğindeki Gelişmeler
- Doğu Avrupa ve Baltık Bölgesinde Güvenlik ve Jeopolitik Kaygılar
- Afrika ve Ortadoğu'nun Geleceği

Önemli Tarihler

Bildiri Özetlerinin Son Teslim Tarihi: 30 Ekim 2023

Kabul Edilen Özetlerin İlanı: 13 Kasım 2023

Konferans Programının İlanı: 20 Kasım 2023

Konferans Tarihi: 8 Aralık 2023

Genişletilmiş Özetlerin Son Teslim Tarihi: 2 Ocak 2024

Konferans Yeri

İstanbul Beykent Üniversitesi Taksim Yerleşkesi Adem Çelik Konferans Salonu

Konferansı Düzenleyenler

İstanbul Beykent Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü (İngilizce/Türkçe)

www.beykentits.org
beykentits@beykent.edu.tr

* Konferans dili Türkçe ve İngilizce'dir.
* Konferans uluslararası niteliktedir ve yeni doçentlik kriterlerini karşılamaktadır.
* Bildiri özetleri yukarıda verilen e-posta adresine gönderilecektir.

ISTANBUL BEYKENT UNIVERSITY

VII. INTERNATIONAL

CONFERENCE ON TERRORISM AND SECURITY

Theme

Global and Regional Issues and Current Geopolitical Debates

Topics

- Developments in Asia-Pasific Geopolitics
- Security and Geopolitical Concerns in Eastern Europe and the Baltic Region
- The Future of Africa and the Middle East

Key Dates

Deadline for Abstract Submission: 30 October 2023

Announcement of Accepted Abstracts: 13 November 2023

Announcement of Conference Programme: 20 November 2023

Date of Conference: 8 December 2023

Deadline for Extended Abstract Submission: 2 January 2024

Conference Venue

İstanbul Beykent University Taksim Campus Adem Çelik Conference Hall

Organizers

İstanbul Beykent University, Faculty of Economics and Administrative Sciences
Department of Political Science and Public Administration (English/Turkish)

www.beykentits.org
beykentits@beykent.edu.tr

* The conference will be held in Turkish and English.
* The conference is an international event, meeting the criteria for associate professorship applications.
* Abstracts should be sent to the above-mentioned e-mail address.

VII. ULUSLARARASI TERÖRİZM VE GÜVENLİK KONFERANSI
VII. INTERNATIONAL CONFERENCE on TERRORISM and SECURITY

DÜZENLEME KURULU / *ORGANIZING COMMITTEE*

Dr. Öğr. Üyesi/ Asst. Prof. Mustafa KARAHÖYÜK (Başkan / Chairman)

Dr. Öğr. Üyesi/ Asst. Prof. Kemal OLÇAR

Doç. Dr./Assoc. Prof. Deniz YETKİN AKER

Doç. Dr./Assoc. Prof. Ülke Evrim UYSAL

Dr. Öğr. Üyesi/ Asst. Prof. İlhami Binali DEĞİRMENCİOĞLU

Arş. Gör. Dr./ R. Asst. Dr. Kinem TOKDEMİR

Arş. Gör./ R. Asst. Hakan DUMLU

Arş. Gör./ R. Asst. Taylan Özgür ÜRESİN

DESTEK GRUBU / *SUPPORTING GROUP* [1]

Ege GÖNENÇ (Fakülte Sekreteri / *Secretary of the Faculty*)

Aylin DOĞAN (Fakülte Büro Memuru / *Clerk of Dean's Office*)

Ayşenur AKDENİZ

Destina IŞIK

Dilara AKSOY

Nebahat SEVENBİGE

Tahir CEBECİ

Yağmur GÖKÇAR

[1] İstanbul Beykent Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu yönetimi TR ve EN Programlarının öğrencilerinden ve İİBF idari personelinden oluşmaktadır. Düzenleme Komitesi olarak kendilerine özellikle teşekkür ederiz.

&

It consists of FEAS administraive staff and undergraduate students from the Political Science and Public Administration TR and EN Programs of the Faculty of Economics and Administrative Sciences at Istanbul Beykent University. As the Organizing Committee, we extend special thanks to them.

BİLİM VE DANIŞMA KURULU / *SCIENTIFIC ADVISORY BOARD*

İÇİNDEKİLER /*CONTENTS*

KISALTMALAR / *ABBREVIATION LIST*

AB	: Avrupa Birliği
ABD	: Amerika Birleşik Devletleri
BDT	: Bağımsız Devletler Topluluğu
BM	: Birleşmiş Milletler
CENTCOM	: ABD Merkez Kuvvetler Komutanlığı
COVID-19	: Yeni Koronavirüs Hastalığı
DEAŞ	: Irak ve Şam İslam Devleti
EMERCOM	: Rusya Federasyonu Sivil Savunma, Acil Durumlar ve Doğal Afetlerin Sonuçlarının Önlenmesi Bakanlığı
GosSOPKA	: Bilgisayar Saldırılarının Tespiti, Önlenmesi ve Ortadan Kaldırılması için Hükümet Sistemi
GWOT	: Global War On Terrorism
HAMAS	: Harakat al-Muqawama al-İslamiya
İHA	: İnsansız Hava Aracı
MENA	: Orta Doğu ve Kuzey Afrika
MRW	: Marxist-Revolutionary Warfare
MUD	: The Malicious Use of Deepfakes
NATO	: Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü
PKK	: Kürdistan İşçi Partisi
RF	: Rusya Federasyonu
SİHA	: Silahlı İnsansız Hava Aracı
SSCB	: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği
YPG	: Halk Koruma Birlikleri
TMT	: Türk Mukavemet Teşkilatı
TSK	: Türk Silahlı Kuvvetleri
US	: The United States of America
USSR	: The Union of Soviet Socialist Republics
WFP	: Dünya Gıda Programı
YPG	: Halk Koruma Birlikleri

GİRİŞ/ *INTRODUCTION*

8 Aralık 2023 tarihinde düzenlenen VII. Uluslararası Terörizm ve Güvenlik Konferansı'nda araştırmacılar, akademisyenler ve alanın profesyonelleri bir araya gelerek güvenlik tehditlerinin güncel boyutlarını tartıştılar.

Konferans öncesi ve sonrasında desteklerini esirgemeyen rektörlüğümüze ve İİBF Dekanlığımıza teşekkürü bir borç biliriz.

Konferansta tebliğlerini sunan akademisyenlerin hazırladıkları genişletilmiş özetlerini içeren bu kitaptaki metinlerin sorumluluğu yazarlarına aittir.

&

The researchers, academics and professionals in the field came together and held discussions on current dimensions of security threats at the 7th International Conference on Terrorism and Security which was organized on the 8th of December, 2023.

We express our deep gratitude to the Rectorate and the Deanship of FEAS for their unwavering support before and after the conference.

The responsibility for the texts in this book, which contain the extended summaries prepared by the academics who presented their papers at the conference, rests with the authors.

1. KONFERANSIN HEDEFLERİ / *AIMS of the CONFERENCE*

İstanbul Beykent Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi İngilizce ve Türkçe bölümleri tarafından ortaklaşa düzenlenen "VII. Uluslararası Terörizm ve Güvenlik Konferansı" alandaki araştırmacı, akademisyen ve profesyonelleri bir araya getirerek, araştırmacıları güvenlik tehditleri ve aktörleri hakkında mevcut durum, gündem ve tartışmaları konu edinerek bilgilendirmeyi hedeflemiştir.

&

"VII. International Conference on Terrorism and Security", which was jointly organised by Istanbul Beykent University, Faculty of Economics and Administrative Sciences, Departments of Political Science and Public Administration (English and Turkish), aimed to bring together researchers, academics and professionals in the field and to inform researchers about security threats and actors by addressing the current situation, agenda and discussions.

2. KONFERANSIN YÖNTEMİ/ *METHOD of the CONFERENCE*

Konferans, katılımcı akademisyenlerin hazırlamış oldukları sunumlar üzerinden yapılmıştır. Her araştırmacı, uluslararası terörizm ve güvenlik kapsamında farklı bir konuyu değerlendirmiş, gelen soruları yanıtlayarak katkıda bulunmuştur.

&

The conference was based on the presentations prepared by the participating academics. Each researcher evaluated a different topic within the scope of international terrorism and security and contributed by answering the questions.

3. KONFERANSIN PROGRAMI/ *PROGRAMME of the CONFERENCE*

İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ — ADEM ÇELİK BEYKENT EĞİTİM VAKFI

7. ULUSLARARASI TERÖRİZM VE GÜVENLİK KONFERANSI

10.00 - 10.05 AÇIŞ KONUŞMASI

Dr. Öğr. Üyesi Mustafa KARAHÖYÜK
Konferans Düzenleme Kurulu Başkanı,
İstanbul Beykent Üniversitesi İİBF Dekan Yardımcısı

10.05 - 11.30 ÖZEL OTURUM

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Armağan GÖZKAMAN
İstanbul Beykent Üniversitesi
İİBF Dekanı

Oturum Başlığı: Uluslararası Terörizm ve Güvenlik Üzerine Güncel Tartışmalar

10.05 - 10.30 **Prof. Christopher FARRANDS**
Nottingham Trent University
Birleşik Krallık

10.30 - 10.50 **Uluç ÖZÜLKER**
Emekli Büyükelçi

10.50 - 11.10 **Prof. Dr. Gültekin YILDIZ**
Milli Savunma Üniversitesi

11.10 - 11.30 **Soru-Cevap**

11.30 - 11.45 ARA

11.45 - 12.45 1. OTURUM

Oturum Başkanı: Doç. Dr. Deniz YETKİN AKER
İstanbul Beykent Üniversitesi

Oturum Başlığı: Göçün Güvenlikleştirilmesi

11.45 - 12.00 **Sezgin UYSAL**
Masaryk University, Çek Cumhuriyeti
The Revolution And Civil Conflict: Czech And Slovak Migration From Central Europe To The U.S.

12.00 - 12.15 **Dr. Caner TEKİN**
Ruhr University, Bochum, Almanya
"Polit-Ausländer"? Securitization Of Turkish Migrant Organisations Between Federal Offices And Trade Unions In West Germany Until 1980.

12.15 - 12.30 **Arş. Gör. Melek Özlem AYAS**
Marmara Üniversitesi,
İstanbul Beykent Üniversitesi, Türkiye
Teoriden Pratiğe Jeopolitik Bir Dilemma Olarak Göçün Güvenlikleştirilmesi

12.30 - 12.45 **Soru-Cevap**

12.45 - 13.30 YEMEK ARASI

13.30 - 14.15 2. OTURUM

Oturum Başkanı: Dr. Öğr. Üyesi Kemal OLÇAR
İstanbul Beykent Üniversitesi

Oturum Başlığı: Afrika ve Ortadoğu'nun Geleceği

13.30 - 13.45 **Doç. Dr. Erdem ÖZLÜK**
Selçuk Üniversitesi, Türkiye
ABD Dış Politikasında Değişen Eğilimler: Ortadoğu'nun Sonu Asya-Pasifik'in Önemi

13.45 - 14.00 **Dr. Ali SEMİN**
İstanbul Gelişim Üniversitesi,
ODAP Kurucu Direktörü, Türkiye
Uluslararası Terörizm Bağlamında Orta Doğu Jeopolitiğinde IŞİD Nasıl Bir Emsal Teşkil Ediyor?

14.00 - 14.15 **Soru-Cevap**

14.15 - 14.30 ARA

14.30 - 15.30 3. OTURUM

Oturum Başkanı: Prof. Dr. Pınar GEDİKKAYA
İstanbul Beykent Üniversitesi

Oturum Başlığı: Güvenliğin Derinleştirilmesi ve Genişletilmesi

14.30 - 14.45 **Doç. Dr. Izabela KAPSA**
Kazimierz Wielki University in Bydgoszcz, Polonya
Cyber Resilience Of Eastern European Countries

14.45 - 15.00 **Dr. Federico PRIZZI**
Punt-Institute of the Addoun University, Somali
Conflict Archaeology And Military Intelligence: How The Study Of Material Remains Of The Past Can Help To Detect Contemporary Terrorist Activities And Information Operations

15.00 - 15.15 **Dr. Giovanni ERCOLANI**
University of Murcia, İspanya
Cultural Heritage And Conflict Through The Anthropological Gaze

15.15 - 15.30 **Soru-Cevap**

15.30 - 15.45 ARA

15.45 - 16.45 4. OTURUM

Oturum Başkanı: Doç. Dr. Ülke Evrim UYSAL
İstanbul Beykent Üniversitesi

Oturum Başlığı: Asya-Pasifik Jeopolitiğinde Meydana Gelen Gelişmeler ve Doğu Avrupa'nın Güvenliği

15.45 - 16.00 **Dr. Öğr. Üyesi Kamila SIERZPUTOWSKA**
Kazimierz Wielkie Univeristy, Polonya
New Technologies In The State Security System On The Example Of Estonia

16.00 - 16.15 **Dr. Öğr. Üyesi Gökhan AK**
İstanbul Topkapı Üniversitesi, Türkiye
Controversy Over Senkaku/Diaoyu/Diaoyutai Islands: An Flashpoint In The East China Sea

16.15 - 16.30 **Dr. Öğr. Üyesi Atahan Birol KARTAL**
İstanbul Beykent Üniversitesi, Türkiye
Olası Rusya-NATO Krizinde Anahtar Bölge: Suwalki Koridoru

16.30 - 16.45 **Soru-Cevap**

16.45 KAPANIŞ

08.12.2023

Düzenleyenler
İstanbul Beykent Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi (EN) Bölümü

Yer: İstanbul Beykent Üniversitesi
Taksim Yerleşkesi Adem Çelik Amfisi

ISTANBUL BEYKENT UNIVERSITY

ADEM ÇELİK BEYKENT EĞİTİM VAKFI

7th CONFERENCE ON INTERNATIONAL TERRORISM AND SECURITY

10.00 - 10.05 OPENING SPEECHES

Asst. Prof. Mustafa KARAHÖYÜK
Conference Organizing Committee Chairman,
Vice Dean of the Faculty of Economics and Administrative Sciences, Istanbul Beykent University

10.05 - 11.30 SPECIAL SESSION

Session Chair: Prof. Dr. Armağan GÖZKAMAN
Dean, Faculty of Economics and Administrative Sciences, Istanbul Beykent University

Session Title: Current Discussions on International Terrorism and Security

10.05 - 10.30 **Prof. Christopher FARRANDS**
Nottingham Trent University, United Kingdom

10.30 - 10.50 **Uluç ÖZÜLKER**
Ret Ambassador

10.50 - 11.10 **Prof. Dr. Gültekin YILDIZ**
Milli Savunma University

11.10 - 11.30 **Q & A**

11.30 - 11.45 BREAK

11.45 - 12.45 1st SESSION

Session Chair: Assoc. Prof. Deniz YETKİN AKER
Istanbul Beykent University

Session Title: Securitization of Migration

11.45 - 12.00 **Sezgin UYSAL**
Masaryk University, Czech Republic
The Revolution and Civil Conflict: Czech And Slovak Migration From Central Europe To The U.S.

12.00 - 12.15 **Dr. Caner TEKİN**
Ruhr University, Bochum, Germany
"Polit-Ausländer"? Securitization Of Turkish Migrant Organisations Between Federal Offices And Trade Unions In West Germany Until 1980.

11.15-11.30 **Res. Assist. Melek Özlem AYAS**
Marmara University, Istanbul Beykent University, Türkiye
Teoriden Pratiğe Jeopolitik Bir Dilemma Olarak Göçün Güvenlikleştirilmesi

12.30 - 12.45 **Q & A**

12.45 - 13.30 LUNCH BREAK

13.30 - 14.15 2nd SESSION

Session Chair: Asst. Prof. Kemal OLÇAR
Istanbul Beykent University

Session Title: The Future of Africa and the Middle East

13.15-13.30 **Assoc. Prof. Dr. Erdem ÖZLÜK**
Selçuk University, Türkiye
ABD Dış Politikasında Değişen Eğilimler: Ortadoğu'nun Sonu Asya-Pasifik'in Önemi

13.30-13.45 **Dr. Ali SEMİN**
Istanbul Gelişim University, Founder Director of ODAP, Türkiye
Uluslararası Terörizm Bağlamında Orta Doğu Jeopolitiğinde IŞİD Nasıl Bir Emsal Teşkil Ediyor?

14.00 - 14.15 **Q & A**

14.15 - 14.30 BREAK

14.45-15-45 3rd SESSION

Session Chair: Prof. Dr. Pınar GEDİKKAYA
Istanbul Beykent University

Session Title: Deepening and Expanding Security

14.30 - 14.45 **Assoc. Prof. Dr. Izabela KAPSA**
Kazimierz Wielki University in Bydgoszcz, Poland
Cyber Resilience of Eastern European Countries

14.45 - 15.00 **Dr. Federico PRIZZI**
Punt-Institute of the Addoun University, Somalia
Conflict Archaeology And Military Intelligence: How The Study Of Material Remains Of The Past Can Help Detect Contemporary Terrorist Activities And Information Operations

15.00 - 15.15 **Dr. Giovanni ERCOLANI**
University of Murcia, Spain
Cultural Heritage And Conflict Through The Anthropological Gaze

15.15 - 15.30 **Q & A**

15.30 - 15.45 BREAK

16.00-17.00 4th SESSION

Session Chair: Assoc. Prof. Ülke Evrim UYSAL
Istanbul Beykent University

Session Title: Developments in Asia-Pacific Geopolitics and the Security of Eastern Europe

15.45 - 16.00 **Asst. Prof. Kamila SIERZPUTOWSKA**
Kazimierz Wielkie University, Poland
New Technologies In The State Security System: The Example Of Estonia

16.00 - 16.15 **Asst. Prof. Gökhan AK**
Istanbul Topkapı University, Türkiye
Controversy Over Senkaku / Diaoyu / Diaoyutai Islands: A Flashpoint In The East China Sea

16.15 - 16.30 **Asst. Prof. Atahan Birol KARTAL**
Istanbul Beykent University, Türkiye
Olası Rusya-NATO Krizinde Anahtar Bölge: Suwalki Koridoru

16.30 - 16.45 **Q & A**

16.45 CLOSING

08.12.2023

Organised by
Istanbul Beykent University Faculty of Economics and Administrative Sciences, Departments of Political Sciences and Public Administration (EN)

Place: Istanbul Beykent University Taksim Campus Adem Çelik Amphitheater

4. KONUŞMA VE SUNUMLAR / *SPEECHES AND PRESENTATIONS*

Konferans 8 Aralık 2023 günü Açış Konuşması, Özel Oturum ve farklı konularda 4 hâlinde olarak gerçekleştirilmiştir. Konferansın açış konuşmalarını yapan Düzenleme Komitesi Başkanı Dr. Öğr. Üyesi Mustafa KARAHÖYÜK (İstanbul Beykent Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dekan Yardımcısı) başta Rusya-Ukrayna ve İsrail-Filistin çatışmaları olmak üzere günümüz güvenlik sorunlarına ve değişen güvenlik aktörlerine değinmiş, bu kapsamda konferansın gerek akademik gerek de dünyamızın geleceği özelindeki durumundan bahsetmişlerdir.

Konferansın Uluslararası Terörizm ve Güvenlik Üzerine Güncel Tartışmalar konulu özel oturumunda İstanbul Beykent Üniversitesi İİBF Dekanı Prof. Dr. Armağan GÖZKAMAN başkanlığında Prof Dr. Christopher Farrands (Nottingham Trent University), Emekli Büyükelçi Uluş ÖZÜLKER ve Sayın Prof. Dr. Gültekin YILDIZ (Milli Savunma Üniversitesi) güncel güvenlik tartışmalarına ilişkin sunumlarını gerçekleştirmişlerdir.

Oturum başlıkları ve moderatörler aşağıdaki gibidir:

1- **Göçün Güvenlikleştirilmesi** – Doç. Dr. Deniz YETKİN AKER
2- **Afrika ve Ortadoğu'nun Geleceği** – Dr. Öğr. Üyesi Kemal OLÇAR
3- **Güvenliğin Derinleştirilmesi ve Genişletilmesi** – Prof. Dr. Pınar GEDİKKAYA
4- **Asya-Pasifik Jeopolitiğinde Meydana Gelen Gelişmeler ve Doğu Avrupa'nın Güvenliği** – Doç. Dr. Ülke Evrim UYSAL

&

The conference was held on December 8, 2023, featuring an Opening Speech, a Special Session, and four sessions on different topics. The opening speech was delivered by Dr. Mustafa KARAHÖYÜK (Vice Dean of the Faculty of Economics and Administrative Sciences at Istanbul Beykent University), the Chair of the Organizing Committee. He touched upon current security issues, particularly the Russia-Ukraine and Israel-Palestine conflicts, as well as changing security actors, and emphasized the significance of the conference both academically and for the future of our world.

In the special session on Current Discussions on International Terrorism and Security, presentations on contemporary security discussions were made by Prof. Dr. Armağan GÖZKAMAN (Dean of the Faculty of Economics and Administrative Sciences at Istanbul Beykent University) as the chair, Prof. Christopher Farrands (Nottingham Trent University), retired Ambassador Uluç ÖZÜLKER, and Prof. Dr. Gültekin YILDIZ (National Defense University).

The session titles and moderators are as follows:

1- ***Securization of Migration -*** *Assoc. Prof. Deniz YETKİN AKER*
2- ***The Future of Africa and the Middle East -*** *Asst. Prof. Kemal OLÇAR*
3- ***Deepening and Expanding Security –*** *Prof. Dr. Pınar GEDİKKAYA*
4- ***Developments in Asia-Pacific Geopolitics and the Security of Eastern Europe*** *– Assoc. Prof. Ülke Evrim UYSAL*

4.1. DAVETLİLERİN SUNUMLARI/ *PRESENTATIONS of the INVITEES*

Konferansımızın açılışında yapılan özel oturumda, dünya gündemini değerlendirmeleri için davet edilen konuşmacılarımız, Türkiye'yi uluslararası alanda temsil etmekten ve Türkiye'nin güvenlik bürokrasisi için personel ve öğrenci yetiştiren kurumlarda yöneticilik yapmaktan kaynaklanan deneyimlerini aktardılar. Bu bölümdeki metinler konuşmacıların sözlerinin metne aktarılması yöntemiyle hazırlanmıştır.

&

In the special session held at the opening of our conference, our invited speakers, who were asked to evaluate the world agenda, shared their experiences stemming from representing Turkey internationally and managing institutions that train personnel and students for Turkey's security bureaucracy. The texts in this section have been prepared by transcribing the words of the speakers.

4.1.1. Uluç ÖZÜLKER[2]

Bugün sizlerle uluslararası terör nedir ve buradan çıkan sonuçlar nelerdir sorusunun cevaplarını yer yer acımasız tespitler de yaparak paylaşmak istiyorum. Uluslararası terör, son dönemlerde ortaya çıkan bir konudur. Özellikle 21. yüzyılda dünyada olan gelişmeler, bizlere çok değişik bir dünya ile bununla birlikte mücadele etmemiz ve çözmemiz gereken birçok sorunu ortaya çıkarmaktadır. Bunun ışığında terör dediğimiz şey, bu son gelişmelerin de sonucu olarak hepimizi yakından ilgilendiren ve mücadele ederken de çok ciddi sonuçlarla karşılaşabileceğimiz bir noktadır.

Uluslararası terör kavramını kullanıyoruz. Örneğin şu sıralar İsrail'in yaptıkları uluslararası terör müdür? HAMAS'ın yaptığında da İsrail'in yaptığında da uluslararası terör niteliği var. Yine aynı şekilde örneğin Hizbullah'ın Ortadoğu'daki davranışları sadece bölgesel mi yoksa dünyayı da etkileyebilecek geniş bir nitelik mi taşıyor? Yine örneğin geçmişe baktığımızda ABD'nin bizim başımıza dert açtığı İŞİD meselesi. Bunun ötesinde ABD'nin PKK'yı bir terör örgütü olarak görürken, YPG/PYD'yi başka aktörler, oyuncular olarak görmesi durumu mevcut. Bunları üst üste getirdiğimizde ortaya çıkan şey, uluslararası terör tanımını yeniden yapma gereksiniminin olduğudur.

Çok basit bir hatırlatma yaparak başlayayım. Bir dönemsel örnek vermek istiyorum. Sovyetler Birliği sıcak denizlere inme isteği ile Afganistan'ı işgal etti. ABD bundan son derece rahatsız oldu. Bu rahatsızlığa karşı ne yapmalı dendiğinde Sovyetler Birliği'nin bölgedeki gücünü kırmak gerektiğini düşündüler. Bunu yapabilmek için iki tane çok önemli adım attılar. Bu adımlar aynı zamanda uluslararası terör konusunda çok önemli gelişmelerin birinin başlangıcı olarak da görülür. Nedir bu? Öncelikle ABD'liler burada Sovyetlerle direkt bir mücadeleye giremiyorlar. Bunun yerine kendileri adına onlarla mücadeleye girecek birilerini bulmaya çalıştılar. Mesela Kuzey Pakistan'ın Peşaver bölgesinde ABD'lilerin desteği ile hem terörist hem de Müslüman grupların destekleyeceği örgütlenmeleri ortaya

[2] Büyükelçi (E) /*Ambassador (Ret)*, *Türkiye*.

çıkardılar. Bunlar selefi okulları diye adlandırılır. Bu okullarda şimdiye kadar 1 milyon üzerinde talebe yetiştirilmiştir. Bunların çoğu da dünya çapında terörist olarak dolaşmaktadır. Bu da bir sonuç olarak Bin Ladin ve Taliban gibi kişi ve örgütlenmeleri getirdi.

Taliban nedir bilir misiniz? Afgan halkının %42'si Taliban'dır. Bu manada Taliban, kesinlikle bir terör örgütü değildir. Aşırı dindardır ve bu anlamda o bölge itibari ile ABD'nin de silahlı desteği de dâhil olmak üzere eğitilmiş olan bir örgüttür. Şimdi günümüzde konuştuğumuzda Taliban bir terör örgütü dediğimizde arkasında neyin olduğunu düşünmeyecek miyiz? O zaman ben de diyorum da uluslararası terör dediğimiz şey, kendi çıkarları için harekete geçmiş olan başat güçlerin, ABD bu anlamda en önemlilerinden biri, kendi düşüncelerini uluslararası planda yayma faaliyetleri sonucu ortaya çıkmış felaketin adıdır. Bir başka deyişle, yaratan biziz. Yarattığımızın altında kaldığımız zaman ne yapacağımızı bilmez vaziyette birbirimize saldırmakla ömür geçiriyoruz.

Peki IŞİD nedir? Taliban Irak'a geldikten sonra orada daha tutucu olan kişiler "Taliban, siz bu işi beceremiyorsunuz" diyerek İŞİD'i kurdular. Ya da diğer bir deyişle DAEŞ. Ve netice itibari ile onlar da dünyada yayılmacı bir terör örgütü olarak ortaya çıktılar. Bir anlamda terör terörü doğurarak dünya çapında bir noktaya taşındı. Ama bunun ötesinde Batı dünyasında yaşanan bir takım krizler de ortaya çıktı. Son zamanlarda İslamofobi diye gün geçtikçe artan bir sorunla karşı karşıyayız. İslamofibiyi nasıl tarif edeceğiz? Batılı bir yetkiliye bunu sorsanız alacağınız izahat fevkalade negatiftir. İslamofobi bir terördür denecektir. Burada şunu hatırlatmak isterim. Örneğin bugün İsrail ile HAMAS arasında insanlık dışına taşmış bir "genocid" niteliğinde savaş değil, tek taraflı bir cinayet şebekesi çalışıyor. Peki, ABD, İsrail'e destek vermeseydi bu savaşı yapabilir miydi acaba? Uçaklar dolusu savaş desteğinin İsrail'e verildiğini hiç hesaba kattık mı? Bu da bir terör değil midir sizce? Netice itibari ile Ortadoğu'yu bu derece karıştırmanın arkasındaki güç, ben bunu tek taraflı destekleyeceğim dediğinde bunun adı ne olacak? Bu insanlık. Ama diğer yandan HAMAS kendi hak ve hukukunu savunmaya kalktığı zaman, bunun adı terör deniliyor. Bu açıdan uluslararası terör dediğimiz zaman bunun bir tanımını yapmamız ve bunun herkesi kapsaması gerekiyor. Uluslararası terör diye bir şey vardır ama uluslararası terörün arkasında kimler olduğunu da dikkat almak gerekmektedir.

Buradan kısaca terör kavramı nasıl bir tanımlama içerisine sokulmaya çalışılmaktadır, bundan da biraz bahsetmek istiyorum. Bugün terör kavramı, amaç için kullanılmakta olan araç şeklinde literatürde yerini almıştır. Peki, bu amacı neye göre ölçmek amacındasınız? Her ülkenin kendi çıkarı ile orantılı olarak değerlendirmek dışında başka bir şey bulamıyorsunuz. Amerikan düşmanlığı olarak bunu söylemiyorum ama basit bir örnek vermek istiyorum. ABD, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri başat bir güçtür. 21. yüzyıldan günümüze geldiğimizde ise ABD gerileme sürecine girmiş bir ülkedir. Hala başattır ama bu başatlığını kabul ettirebilecek güçte değildir artık. Örneğin dünyada Rusya ve Çin'e kök söktürme niyetindedir ama neticesinde ortaya çıkan şey sadece savaş. Bugüne kadar Sayın Biden dâhil ABD'li yetkililerin ağzından barış kelimesini duymadım. Peki, ABD istediği yerde bu savaşı sürdürebilecek bir konumda mıdır? Örneğin ABD'de 1935 yılında New York City College'de 35 akademisyen ve önde

gelen diğer kişilerin bir tez halinde koydukları “Neo-Conservatism” diye bir felsefe vardır. ABD İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra tek güç olduğu için Reagen dönemine kadar bunu kullanmadı. Ama değişen dünya ölçütlerine göre bunu kullanmayı tercih etti. Reagen dönemi ile birlikte bu kullanılmaya başlandı ve devamında uzay savaşları ile birlikte Sovyetler Birliği’nin iflasına kadar gitti. Yani o tarihten beri iş başına gelen bütün Amerikan yetlilileri, neo-con felsefesini kullanmışlardır. Oğul Bush’a neo-con nedir diye sorduklarında “ABD’nin çıkarları vardır, bunların savunulması önemlidir ve herkes de kabul etmeye mecburdur. Etmediği takdirde silahlı kuvvetler güçlendirilir, yetmiyorsa silahlı kuvvetler kullanılır” diye yanıt vermiştir. Peki, 8 milyarlık dünyada 350 milyon Amerikalıdan başka çıkarı olan yok mu, olamaz mı? Obama iş başına geldiği zaman savunma bakanlığı bütçesini 450 milyar dolara indirdi. Birçok silah sistemlerini de devre dışı bıraktı. Bugün ABD’nin savunma bütçesi 2023 itibari ile 886 milyar dolardır. Ve bunun ötesinde Ukrayna ve İsrail’e yapılan yardımlarla birlikte 1.2 trilyona yakın bir savunma harcaması içerisindedir. Kime karşı?

Netice itibari ile dünyada bu başatlığı devam ettiremeyeceksiniz. O zaman iki şey çıkıyor ortaya. Birincisi, yeni bir başat güç kavramı ile karşı karşıya kalıyoruz. Bugün dünya artık geçmişteki dünya değildir. Eskiden NATO ve buna karşı olan Varşova Paktı vardı. Varşova Paktı bitti ama onun yerine hali hazırda Avrasya fikri ortaya çıkmıştır. Başka bir deyişle dünya, otokratlardan oluşan bir Avrasya ile sözüm ola demokrat olduğunu iddia eden Batı’nın karşı karşıya oturduğu bir duruma gelmiştir. Peki, bu bizi bir yere götürebilir mi? Götürmez, mümkün değil.

Dolayısıyla unutmamak gerekiyor ki ABD artık Ukrayna’ya eski desteğini veremiyor. Hem Ukrayna hem İsrail’e yetişecek kadar parası kalmadı. Kongreden istediği borçlanma yasasını da zar zor geçirdi. Peki, terör ne oluyor? Eğer siz sadece ben ve benim gücüm diye ortaya çıkarsanız otomatik olarak bir takım çevrelerin de ayağına bastığınız için sorun çözülmüyor. Burada üç faktör çok önemli. Birincisi adaletsizlik. İkincisi, sömürü düzeninin zenginlerin lehine geliştirilmeye çalışılmasına yönelik tepkiler ve ayaklanma. Son olarak da teknolojideki gelişmeler ile birlikte kontrol edilemez bir dünyaya doğru gidiş.

Eskiden silahlı kuvvetler işin içine sokularak bu işler hallediliyordu. Ama artık silahlı kuvvetlerin de bu durumlara yetersiz kaldığı bir duruma doğru evrildi. Bu arada haksızlıklar karşısında halkın tepkisinin her geçen gün arttığı görülmektedir. İsrail meselesinde başlangıçta topyekûn Batı dünyası meşru müdafaa olarak ortaya çıktı ama kendi ülkelerinde bile bu müdafaaya karşı nasıl tepki ve ayaklanmaların ortaya çıktığını görmekteyiz.

Bunun önüne geçebilmek için hürriyetlerin kısıtlanması durumu ortaya çıkabiliyor. Burada da çok ciddi bir açmazımız oluyor. Burada başka bir boyut olarak yabancıların devreye girişinden de söz edilebilir. Bu ne demek? Örneğin biz Ortadoğu’da PKK ile mücadele diye yola çıkıyoruz. Yakalanan kişilere bakıyorsunuz bunların hepsi PKK’lı veya Kürt vs. değil. Bunların içinde dünyanın her yerinden gelmiş insanlar var. Onların önüne geçemiyorsunuz.

Son olarak şöyle tamamlayayım. Teknoloji ve sosyal medyadaki gelişmeler, uluslararası terörle mücadelenin fevkalade yaygınlaşmasını ve bununla mücadelede başarısız kalınmasını beraberinde getirmektedir. Uluslararası terör örgütlerinin kendi propagandalarını dünya çapında çok kolaylıkla yapabildiği bir ortam vardır. Bunun önüne geçebilmek için uluslararası düzeyde organize olmamız gerekiyor. Son 5 yıl öncesine kadar NATO bambaşka bir noktadaydı. Ama artık bu boyut değişmiştir. Biliyorsunuz NATO kendisine iki tane hedef koydu. Birisi Rusya'dır ama şu an ileri gidemiyor. Diğeri terörle mücadeledir. Peki, bu başlık üzerinden terörle mücadelenin kazanılması söz konusu ve mümkün müdür? Eğer şu ana kadar anlattığım perspektiften bakarsak NATO'da da bu terör tanımını kendi düşünceleri istikametinde yapmakta olan ülkeler çoğunluğu teşkil ettiği sürece, bunların terörle mücadele diye ortaya çıkışları tamamen fiktif bir olay olmaktadır. Buradan da bir yere gidilmesinin ihtimali yoktur. Dolayısıyla 21.yy, getirdiği büyük risklerle beraber, aynı zamanda dünya düzleminin yeniden boyutlandırılmasıyla olmazsa olmaz önem taşıyan bir sürecin içine girilmesi gereğinin adıdır. Bunu yapmadığınız takdirde ne terörle mücadelede başarı gösterirsiniz ne de bu dünyayı yaşanabilir, yarından endişe etmeyen hür insanlar topluluğunu olarak inşa edebiliriz.

Teşekkür ederim.

4.1.2. Gültekin YILDIZ[3]

Benden önceki konuşmacıların ifadelerine ana fikir olarak katılmakla beraber, bazı eklemeler yapmak istiyorum. Konuşmama sondan başlamak isterim. Şu anda derin bir kriz içindeyiz. Bu kriz sadece bir güvenlik sorunu olmaktan çıkmış ve sınırlarını aşarak küresel politika ve ekonomi alanlarına yayılmış durumdadır. Bütün dünya sistemini, küresel politikayı ve ekonomik alanları etkileyen, belirsiz bir gelecek ile karşı karşıya olduğumuz ortadadır.

Burada şu sorular sorulabilir: Bu sistem devam edebilecek mi, merkezi bir eksende dönmeye devam mı edecek, yoksa daha kaotik bir senaryoya mı evrilecek? Çok merkezli bir paradigma mı, yoksa gücün ince bir dengeyi sunan eşi benzeri görülmemiş bir konfigürasyonu mu ortaya çıkacak? Çünkü bir askerî tarihçi olarak söyleyebilirim ki, son zamanlarda tanık olduğumuz durumlar bir önceki modellerinden farklı; evrilmiş gibi görünüyor. Önümüzde ne vardı? Devlet gibi davranan devletlerin arasında devam eden silahlı çatışmalar, yani bizim onları adlandırdığımız şekilde savaşlar vardı. Başka bir deyişle, Vestfalya düzenine göre savaş olarak adlandırılan ve Fransız Devrimi'nden bu yana devam eden çatışmalar ancak ve ancak savaş olarak adlandırılabilir. Büyük savaşlar da dâhil olmak üzere bunların örneği 19. ve 21. yüzyılda görüldü. Ancak, son yirmi veya otuz yılda karşılaştığımız model farklıydı: devlet dışı silahlı aktörler. Terörist gruplar, aşiret grupları veya organize suç örgütlerini kapsayan oluşumlar devlet dışı silahlı aktörler olarak adlandırılan bu varlıklar, devlet dışı silahlı aktörler kavramı altında toplanıyor. Onların burada yapılan eylemlerini bir savaş olarak adlandırmıyoruz çünkü bu eylemler ve organizasyonlar uluslararası hukukun kapsamında değildir. Bir devletin bu gruplarla

[3] Prof. Dr., Milli Savunma Üniversitesi / *National Defence University*, *Türkiye,* ORCID:0000-0002-1241-4548.

mücadelesi ise bir savaş olarak adlandırılır, çünkü bu mücadele için yeni bir kavram oluşturulmuştur: Terörle mücadele veya Amerikalıların tabiriyle terörizme karşı savaş. Bu durum, daha önce gözlemlediğimiz büyük devletlere karşı küçük grupların çatışmaya girmesi örneğini bir kez daha gösteriyordu. Bu, korkutucu olmayan bir modeli yansıtıyordu. Bunun ardından Atlantik tarafından yani Amerika ağırlıklı olarak geliştirilen haydut devlet kavramıyla karşılaştık. Ancak bu daha çok otoriter veya totaliter bir yönetimle ilişkilendirilmişti, örneğin Kuzey Kore veya kısmen İran gibi. Ayrıca, daha küçük çaplı bir kısım devletler için kullanılan bir terimdi. Yani, ortada bir devlet var, ancak biraz daha kural dışına çıkarak savaşıyor, yani vekil kullanarak değerleri dış aktörlerle iş yapan devletler, uluslararası hukuku ihlal etmeye çalışan devletler ve terör örgütleri veya devlet dışı silahlı aktörler. Aktörler bunlardı.

Son üç-dört yılda karşılaştığımız tablo oldukça çarpıcı. Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı ve İsrail'in son bir aydır Gazze'ye yönelik saldırıları şu problemi ortaya çıkarmaktadır. Ancak, bu devletlerin devlet olmalarına rağmen nasıl böyle davrandıkları, hangi uluslararası hukuk normlarına dayandıkları ve hangi çerçevede bu eylemleri gerçekleştirdikleri soruları gündeme gelmektedir. Rusya da Ukrayna'ya yönelik saldırısını savaş olarak tanımlamadı. Yani, resmi bir savaş ilanı bulunmamaktadır. Buna özel bir operasyon deniyor - askeri meselelerde yer alan asker ve sivil taraflarca gülümseyerek karşılanan garip bir terim. Ancak bu özel bir operasyon değil, özel kuvvetler veya askeri personelin yer aldığı bir operasyon değil. Eğer Rusya'nın Kiev civarındaki tüm rejimi devirmeyi amaçlıyorsa, bu Rusya'nın istihbarat ve karar alma yeteneklerinin oldukça düşük olduğunu gösterir. Savaşa benzeyen ama aslında tam anlamıyla savaş olarak adlandırılamayacağımız bir durum var ama yine de iki devlet arasında gerçekleşiyor. Yani sonuç itibariyle Rusya bir devlet, Ukrayna bir devlet. Her ne kadar Rusya adını koymasa da bir devletin toprağını işgal etti, bunu zaten makul olan batı ve doğu dünyası da bu şekilde adlandırdı. Fakat son bir aydır gördüğümüz rezalet ise farklı, artık buna bir tanım koymak gerçekten zor.

İsrail, HAMAS'a veya Filistin'e veya Gazze'ye savaş ilan edemez. Çünkü orada zaten tanıdığı bir devlet yok. İsrail terörle mücadele ederken bir devlet terörü de uyguluyor, çünkü orası onun toprağı değil. Yani devlet terörü tabiri genelde bir devletin kendi vatandaşlarına karşı uyguladığı, hukuk ötesi şiddet için kullanılır. İsrail'in yaptığını Amerikalıların icat ettiği öz savunma kavramı içine sokmaya çalışsak bile bu kadar ölçüsüz bir savunmadan bahsedemeyiz. Hani genelde bu işlerin matematiksel bir oranı yoktur ama diyelim ki HAMAS taarruzunda çoğu asker olmak üzere bin veya bin iki yüz kişi hayatını kaybettiyse; ne beklersiniz? Nihayetinde İsrail de buna karşı bir cezalandırıcı operasyon yapar veya doğrudan silahlı unsurlara karşı bir operasyon yapar ve karşı tarafta da iki veya üç bin kişi hayatını kaybeder.

Ama meşhur Dresden Bombardımanı'nda ki stratejik bombardıman doktrinin en önemli örneklerinden biridir; bir ülkeyi veya bir milleti dizlerinin üstüne çöktürebilmek için -sivil hedefler dâhil, yani fabrikalar, limanlar ve yerleşim yerleri de dâhil- Dresden ve çevresi İkinci Dünya Savaşı sırasında müttefik kuvvetler tarafından ağır bir bombardıman altına alınmıştır. Aynı şekilde daha sonrasında

Amerikalılar Japonya'ya karşı nükleer silahlar kullanmışlardır.

İsrail'in bir ay içinde Gazze'de kullandığı mühimmat miktarı bu bombardımanlarda kullanılanlardan daha fazladır. Kullandığı bölge olan Gazze, İstanbul'un küçük bir ilçesi kadar bir yer. Geniş bir coğrafyadan bahsetmiyoruz; Vietnam gibi ormanlık bir coğrafyadan bahsetmiyoruz; Afganistan gibi dağlık bir coğrafyadan bahsetmiyoruz. Bu saldırının maliyeti şu ana kadar 50 milyar dolar. İsrail'in güçlü bir ekonomiye sahip olduğu biliniyor. Ayrıca uluslararası Yahudi sermayesiyle de irtibatlı ve Siyonizm dünya çapında bir sermaye desteğine sahip. Ancak 50 milyar dolar daha bu işi şu an için harcanan para, işin fizibilitesi açısından bakarsak 50 milyar harcayarak sonuçta kazandığın şey ne? O topraklarda kalıcı bir barış, güzel istikrar vs. tesis edebilecek misin? Orayı işgal ettin ancak daha sonra yönetebilecek misin? Bunların hiçbiri garanti olmadığı gibi ya bir de uzun süreliği bir terörizm tehdidinden bahsediliyor ve Filistinlileri terörist olmak itham ediliyor. Filistinliler daha seküler sosyalist bir organizasyon olarak Filistin Kurtuluş Örgütü döneminde de terörist olarak betimleniyordu; şimdi daha İslami bir çizgideki HAMAS da aynı şekilde terörist olarak tanımlanıyor. Yani hani Filistin direnişi hangi çizgiyi seçerse seçsin; ister daha seküler ister daha İslami veya İslamcı olsunlar, terörist olarak tanımlanmaktan kurtulamıyor. Ama bu böyle bir ölçü operasyondan sonra biz Filistin'den - tırnak içerisinde- daha az terörist çıkmasını bekleyebilir miyiz? Veya İsrail'in ileride terörist saldırıların hedefi olmamasını bekleyebilir miyiz?

Dolayısıyla şu anda karşımızdaki tehlike şu: Karşımızda devlet gibi davranmayan devletler türedi. Ve uluslararası hukuka bile uymayan devletler türedi. Çünkü bizim bu sistemi koruyabilmemiz için -buna savaş da dâhildir, savaşın bile icra edebilmesi için mutlaka hukukla ihtiyaç vardır- hukuka ihtiyacımız var. Savaş hukuksuz bir şey değildir. Savaş kontrolsüz güç kullanımı değildir. Eğer devletseniz ve savaşıyorsanız bunun kuralları vardır. Savaş zaten kısa süreli başvurulan bir çözümdür. Her zaman esas görev diplomatlardadır. Eğer silahlara sıra geliyorsa normal şartlarda çatışmanın en fazla iki veya üç ay sürmesi beklenir. Ondan sonrasında yine müzakere süreçleri ve barış görüşmeleri başlar.

Şu anda bizim gördüğümüz durumda ise, İsrail bunu yapıyor. Dünyada şu an küresel kurucu güç rolünü oynamak durumunda olan Amerika Birleşik Devletleri de bunu açıktan destekliyor: Uçak gemisi göndererek veya mühimmat göndererek. Bir önceki süper güç olan Birleşik Krallık da bu durumu destekliyor. Çünkü bu bölgede biliyorsunuz 19 ve 20. yüzyılda iki tane kurucu güç oldu: İlk önce Birleşik Krallık ve ardından Amerika Birleşik Devletleri. Bunların her ikisinin de bu bölgede kurucu süper güçler olarak İsrail'in bu yaptıklarına destek vermesi demek; artık sadece bu bölgedeki Müslümanlar veya Araplar için değil, İrlanda'dan İspanya'ya, Filipinler'den Japonya, pek çok toplumun, Batı'nın ve Atlantik güçlerinin kurucu rolünü kabul etmemesi anlamına gelir. Bu durumda karşımızdaki alternatif kim olacak? Çin ve Rusya Federasyonu. Peki, Çin'in Doğu Türkistan'da icra ettiği işe ne diyoruz? Çin devlet gibi davranıyor; toplama kamplarıyla, etnik temizlemeyle, asimilasyonla ama devlet gibi davranıyor, İsrail gibi davranmıyor. En azından savaş uçakları ile bombardıman yapmıyor veya füze fırlatmıyor. Rusya'nın durumu ortada. Yani bu taraf zaten Asya Bloğu

diyeceğimiz ve daha otoriter ve totaliter çizgiye kayan tarafın değer üretme kapasitesi düşük. Her şeye rağmen şu anki küresel sistemin zeminini teşkil eden ve uluslararası değerleri veya sistemleri üreten Batı tarafıdır. Şimdi orası da artık değer üretmeyi de hukuka uygun hareket etmeyi bırakırsa, o zaman karşımıza 10 sene içerisinde çıkacak tablo Birinci Dünya Savaşı öncesindeki tablodan daha kötü olacak. Çünkü şu anda biz tarihçiler olarak genelde içinde bulunduğumuz dönemi, 1890-1914 arasına benzetiyoruz. Aslında bir küresel savaşa doğru gidiyoruz ama nükleer silahlar olduğu için bu savaş çıkamıyor. Dolayısıyla biz, dünya olarak, bölgesel çatışmalarla durumu idare ediyoruz. Ancak dünyada her zaman her şeye rağmen; bir taraf yine kısmen iyiliği, kısmen hukuku, kısmen demokrasiyi temsil ediyor. Veya bir taraf sömürge karşıtı olmayı, eşitliği temsil ediyor. Yani Soğuk Savaş'tan alıştığımız hür dünya ve sosyalist dünya. Sosyalist dünya her şeye rağmen eşitlik ve eşit bölüşümü ifade ediyor. Batı dünyası ise hür demokratik rejimi temsil ediyordu. Şu an baktığımız zaman demokratik seçime sahip, Orta Doğu'daki en iyi demokrasi olarak adlandırılan İsrail'in ürettiği şiddet potansiyeli; İran'ın üretebileceği şiddet potansiyelinden daha hukuksuz, daha acımasız, daha gaddar olabiliyorsa ve bunu Batı Bloğu destekliyorsa o zaman biz nasıl bir gelecek sisteminden bahsedeceğiz?

Çin ve Rusya da artık sosyalizmi değil, ileri kapitalizmi temsil ediyorsa bizim ekonomik sistem adına umudumuz ne olacak? Çünkü bütün aslında buradaki sorunların büyük bir kısmı kapitalist bölüşümden kaynaklı sorunlarla ilgili. Mesela göçmen meselesi veya mülteci meselesi. Şimdi bu noktada ne tarihçilerin ne de uluslararası ilişkiler uzmanlarının geleceği tahmin etmesi çok kolay değil. Yani 2 seneye kadar bir dünya savaşı çıkar ya da 5 seneye kadar sistem tekrar bir dengeye kavuşur. Çünkü metapolitik savaş diye adlandırılan bir dönemdeyiz ve metapolitik bir çatışma dönemindeyiz. Yani metapolitikten anladığımız; "Savaş siyasetin başka araçlarla devamıdır." sözünün yerini, siyasi bir maksadı olmayan, stratejik bir amacı olmayan çatışmaların almasıdır. Mesela Rusya Ukrayna'yı işgal etmekte tam olarak neyi amaçlıyor? Ukrayna tehdit oluşturuyor, NATO'ya üye olacak vs. ama tatmin edici değil. Şu an İsrail'in Gazze'de yaptıklarını da -son bir buçuk senedir İsrail'in Arap ülkeleri ve son 6 aydır Türkiye'yle ilişkilerindeki ısınmaya bakarsak- anlayamıyoruz. Son bir buçuk senedir İsrail Fas'tan Suudi Arabistan'a kadar çok uzun süredir diplomatik ilişki kurmadığı Arap ülkeleriyle ilişki kurmuştu. Türkiye'nin uzun bir süredir ilişkileri soğuktu, Türkiye'yle ilişkileri belli oranda ısınıyordu. Diyelim ki HAMAS bunu bozmaya çalıştı ya da HAMAS'ı tetikçi olarak kullanan bir bölgesel güç bunu bozmaya çalıştı. Bir demokrasiye sahip İsrail bu provokasyona bu kadar kapılıp, nasıl bütün Arap ülkeleri ve pek çok Müslüman ülkeyle ilişkisini bozmak pahasına ölçüsüz bir saldırı yaptı? Bunu rasyonel olarak nasıl açıklayalım? İsrail ve onu destekleyenler bundan ne fayda edindi?

2016 yılında, o zamanki Harp Akademileri Komutanlığında hibrit savaş üzerine bir uluslararası toplantı yaptığımızda, özellikle NATO üyesi olan Amerikalı ve İngiliz meslektaşlarımıza şu uyarıda bulunmuştuk: Orta Doğu'yu bir "Dövüş Kulübü" haline çevirmeyin. Yani burası dünyanın "Dövüş Kulübü" olacak. Yerel ve yerel olmayan yabancı bütün çatışmacı unsurlar, maceracı unsurlar, para için savaşanlar, -sadece batılıların cihat diye adlandırdıkları değil- herhangi bir dine inanmayanlar burada

sosyalistler burada para için savaşlar burada… Şu anda Suriye'de herkes var. Türkiye'nin güneyinde en büyük NATO gücü olan Amerika Birleşik Devletleri'nin bu bölgeden sorumlu olan CENTCOM yani Merkezi Komutanlığı, YPG terör örgütü mensubu öldüğünde başsağlığı mesajıyla gidiyor. Ve Türkiye NATO'da Amerika'nın müttefiki ancak YPG, PYD, PKK ise Türkiye'ye karşı terör eylemleri düzenliyor. Bu uyarıyı yaptığımızda dikkate alınmadık; çünkü tablo şuydu: Tıpkı 1904'te İngiliz-Japon Stratejik Anlaşması'nda olduğu gibi, Amerika Birleşik Devletleri stratejik ilgisini Pasifik Bölgesine çevirmişlerdi. Birleşik Krallık ise stratejik ilgisini biraz daha Doğu Avrupa ve Rusya'ya yoğunlaştırdı. Fakat daha önce petrol kaynağı olarak önemsenen Ortadoğu veya Büyük Orta Doğu diye adlandırılan Arap Yarımadası bölgesi, yani Türkiye'nin çevresi, hiçbir kurala tabi olmayan bir çatışma alanı ilan edildi. Bu noktada bunu kabul etmeyecek en önemli aktör Türkiye'dir. Hala değer üretme kapasitesine sahip, evrensel değer üretme kapasitesine sahip birkaç ülkeden biri Türkiye'dir. Çünkü 1900'lü yıllarda koloniler kurulduğunda koloni olmayan iki tane Doğulu devlet var: Osmanlı Devleti ve İran. Müslüman olmayan üçüncü Doğulu olmayan devlet Japonya, Batı'da bağımsız kalabilen devlet ise Brezilya. Bunun dışındaki bütün coğrafya zaten koloni haline gelmiş ve işgal edilmişti. Şu anda maalesef Çin'in veya Hindistan'ın değer üretme kapasitesinin -ittifaklar dolayısıyla- sınırlı olduğunu biliyoruz. İran'ın da bu kapasitesinin oldukça sınırlı olduğunu görüyoruz ve İslam dünyasını da temsil kabiliyetinin asla olmadığını biliyoruz. Geriye ise Latin Amerika'da Brezilya, bu bölgede ise Türkiye kalıyor. Türkiye veya Brezilya bu görevi görebilir, görmeyebilir. Ama şunu unutmayın ki hem Ukrayna'daki işgale hem de Gazze'de yapılanlara karşı çıkan nadir ülkelerden bir tanesi Türkiye'dir. Çünkü ikisinden sadece birini kınamak yetmiyor; işte burada karşımıza çifte standart konusu çıkıyor.

Değer üretebilmek için çifte standart politikası güdülmemesi gerekiyor. Yani bu benim teröristim veya bu senin teröristin yok. Veya ben bunu işgal olarak görürüm, öz savunma olarak görürüm; ama bu işgale karşı çıkarım gibi politikalar güdülemez. Eğer batı dünyası Ukrayna'nın işgalini gayrimeşru göstermek istiyorsa mutlaka Gazze'de yapılanlara tepki göstermek zorundadır. Göstermediği sürece o zaman Ukrayna'da da söz onlar için biter. Yani bundan sonrasında güçlü olan herkes istediğini yapar. Yani bu dakikadan sonra da bir cehennem yaşanır bütün dünyada; aslında tartışmamız gereken esas problem bu. Çok karanlık günler hepimizi bekler. Batı dünyasından Doğu dünyasına, Japonya'dan Amerika'ya kadar her yer güvensiz hale gelir. Bu daha büyük bir güvenlikleştirme sürecini beraberinde getirir. Daha fazla para buraya harcanır, daha fazla sefalet yaşanır.

Amerika Birleşik Devletleri tarafından harcanan paranın büyük bir çoğunluğu savunma harcamalarını kapsıyor. Onu Çin ve Rusya takip ediyor. Onları gücü yettiğince herkes takip ediyor. Avrupa Birliği'nin bir ordusu yok. Ordusu olmadığı için zaten bu alanlarda bir karar üretmesi, bir eylemi üretmesi mümkün değil. Japonya'da da benzer bir düzen var. Biz Çin-Rus ekseniyle Atlantik ekseni arasına sıkışmış vaziyetteyiz. Ve ikisi de bütün dünyaya barış getirmek iddiasından ve kapasitesinden uzaklar. Şu anda en büyük kriz, en büyük sıkıntı bu.

Dikkatiniz için teşekkür ederim.

4.2. KATILIMCILARIN SUNUMLARI / PRESENTATION OF THE PARTICIPANTS

Katılımcı sunumları oturumlara ve yapılmış oldukları sıraya göre aşağıda sunulmuştur.

&

Participant presentations are listed below according to the sessions and the order in which they were delivered.

4.2.1. Christopher FARRANDS[4]: *Revisiting Theory and Practices of Security: Salience, Time, the Convergence of Securitization Problems and the Management of Security Crisis*

This paper addresses two gaps in the security/securitization literature of the last decade. It does so to point up a problem which might resonate with those looking at the current Gaza/Israel/Palestine crisis, but it is my intention to leave that specific problem to those expert in it. Security policy managers face a problem that foreign policy theorists call salience: events arise, bite them, require immediate responses. As a result, policy on longer term or slow moving issues gets lost or 'put on the back burner'. If our perception of time was always that it moved at a consistent steady pace, this might be unconcerning. But you do not have to face an immediate terrorist attack or a sudden invasive flood to realise that time does not move in a straightforward linear direction; even if only involved in a road accident or a brief crisis of turbulence in an otherwise smooth air journey, you know that time speeds up or slows down in arbitrary, sometimes dramatic ways, disrupting expectations and decision making. The theoretical concern of this paper is to ask how we can build a better sense of temporality into security debates, following more mainstream IR scholars who have been questioning theories of time and temporality in the last decade. The argument is that salience, which scholars of public opinion and public engagement in foreign policy have widely discussed, is an enemy of real importance. This (simple?) view begs a more serious question: how can the balance between salience and fundamental importance be recognised in the organisation and management of security policy?

Although a lot of current attention is justifiably focused on the war in Ukraine following the Russian invasion in February 2022 and on the conflict in Gaza and the wider Middle East following Hamas' horrific attack on 7 October 2023, this paper avoids direct discussion of those two ongoing problems. Instead, it takes as a paradigm case for starting discussion the Libyan flooding in Derna on 10 September 2023. The catastrophe -easily forgotten, at least in 'the West'- focuses attention on securitization, insecuritization, insurance and the failure of government. It also poses questions for comparable issues such as energy and environmental security, poverty and neglect which have long term roots and varying salience at different times. How risk, resilience and uncertainty can be factored into longer term thinking on security are central issues of policy management, ones which may not be wholly irrelevant also in understanding the Gaza crisis.

[4] Prof., FRSA, FRAI, *Nottingham Trent University*, *United Kingdom.*

4.2.2. Sezgin UYSAL[5]: *The Revolution and Civil Conflict: Czech and Slovak Migration from Central Europe to the U.S.*

The Revolution of 1848 began in 1848 in Sicily, Italy, as a small protest. These protests, which were not given much importance at the beginning, later spread to other regions and brought the turmoil and conflict environment, especially from Central Europe, triggering significant immigration flows to Australia, the United Kingdom and the United States (U.S.) (Zucker, 1950). The first choice of immigrants leaving for political reasons was typically the U.S. The U.S. was a country of economic and labour opportunities; it followed immigrant-friendly policies to attract all immigrants, and the U.S. was an attractive destination for Czech and Slovak labour emigrants. Political conflict and civil wars in Europe during the Spring Revolution of 1848 were the primary push factors for migration from Europe to the U.S. Another push factor was economic problems. Also, it was about the income inequality in Europe. On the other hand, new labour opportunities in the U.S. could be asserted as a pull factor. In addition, the open-door policy played an essential role in this context.

In Central Europe, the first wave of immigration began during the 1848 Revolution and continued until the 1860s. The increase in immigration flow in the Austro-Hungarian Empire shows an importunity after 1880. At the same time, the great wave of labour migration in Central Europe also increased after 1900. As a matter of fact, between 1850 and 1910, approximately 510.000 Czech and Slovak people immigrated for several reasons to the U.S. During the 19th century, around one-third of European immigrants who came to the U.S. chose to return to their home countries until 1914 (WWI), a rate that exceeded the contemporary return rates (Gould, 1980; Bandiera et al., 2013; Dustmann & Gorlach, 2015).

In this context, the study aims to address the existing void in empirical literature by analysing labour market dynamics in the historical movement of people between Czech, Slovak and the U.S. Also, the study focuses on the factors that led to differential economic integration among immigrants from the Austro-Hungarian Empire to the U.S. On the other hand, the study present has the potential to make a valuable contribution to the body of research on human mobility, specifically by exploring the data-driven interactions within the labour market and migration patterns between the Austro-Hungarian Empire and the U.S. This research aims to enrich the economic history literature with a wealth of new insights and details by collecting previously untapped sources, including population records, reports, and archival documents.

The primary data sources for this study are IPUMS and the ancestry.com database. The data consists of the U.S. census records, which started in 1850 and continued until 1910 and are available every ten years. The microdata includes 25 individual characteristics (e.g., gender, age, job, marital status, education level, arrival year, etc.). In addition, I follow the income calculation methodology of

[5] *Masaryk University, Czechia*, ORCID: 0000-0002-0324-7899.

Abramitzky et al. (2014), which measures the economic integration level of Czech and Slovak immigrants in the U.S. Likewise, I use the historical occupation classification (HISCLASS) methodology of immigrants in the U.S. prepared by Van Leeuwen and Mass (2011).

We have three critical results for immigrant economic integration in the U.S. First, if you are a male immigrant in the U.S., your likelihood of staying in the country is lower than that of female migrants. Secondly, the duration of your stay in the U.S. tends to increase as you get older. Third, the Czech immigrants' economic integration is higher than that of the Slovaks, and the duration of their stay is longer than that of the Slovaks.

Additionally, your proficiency in the English language and literacy skills extend your stay, giving you an advantage in this regard. A well-paying job and owning a home also contribute to a more extended stay. Finally, living in a city and working in the farm sector are associated with an increased duration of stay. Notably, if you immigrated during the Revolution period (1848-1860), you are more likely to stay longer than those who immigrated in other years.

4.2.3. Caner TEKİN[6]: *„Polit-Ausländer“? Securitization of Migrant Organisations Between Federal Offices and Trade Unions in West Germany*

In Federal Germany two bodies primarily securitised the guest workers between 1960s and the end of the 1980s: the ministry of inner affairs, whose functioning sub body for the surveillance of the migrants was the office for protecting the constitution (Verfassungsschutz) and the trade unions, especially the ones affiliated with the Confederation of German Trade Unions (DGB). They came to terms with two aspects of the organisations founded and led by workers from Turkey: factory strikes led by Turkish workers and the associations founded for migrants’ interests, cultural activities and political ideologies.

The politicisation of workers and students from Turkey, whether in associations or in factories, attracted the attention of the Office for the Protection of the Constitution. The Workers' Welfare Association (Arbeiterwohlfahrt), which had been commissioned by the German government in 1961 to provide advice to Turkish workers, soon set up dozens of associations for cultural and self-help purposes. These associations became politicised due to the political divisions and conflicts in Turkey. In addition to the unequal treatment of migrant workers in the Federal Republic of Germany and the influence of socialist and nationalist currents, the Turkish government's efforts to control migrant organisations from the mid-1960s onwards also played a role in the politicisation of the associations. For example, the Verfassungsschutz first mentioned associations associated with the ideal of world communism centred on the Soviet Union, which it called “orthodox communist associations” in its 1969 report (Bundesministerium des Innern,1969-70 s.60) and nationalist associations from Turkey in its 1971 report (Bundesministerium des Innern, 1971 s.107). In 1972, it set up a monitoring centre in Cologne, which in turn observed migrant groups at the Ford car factory and their activities for equality, justice and

[6] Dr., *Ruhr University Bochum, Germany*, ORCID: 0000-0002-2414-0580.

recognition for migrant workers. For example, after the spontaneous strike of migrant and mainly Turkish workers in August 1973, their leaders were arrested and sacked and some of them were deported from the Federal Republic of Germany.

On the other hand, the DGB's attitude towards migrant organisations should be divided into the periods before and after the late 1970s and early 1980s. The spontaneous strikes, which were monitored and reported by the Verfassungsschutz, were also condemned as radical by the German trade unions in the DGB. The DGB executive and its department for foreign workers believed that migrant workers were bringing their own political agendas and conflicts from their home countries to the Federal Republic of Germany and could fragment trade union solidarity and activism in German trade unions (Goeke, 2014, s.160-182). Moreover, towards the end of the 1970s, the nationalist organisations supporting the Nationalist Movement Party in Turkey and the violent clashes between them and socialist groups increasingly entered the agenda of DGB-affiliated trade unions. At its 1982 congress, the DGB for the first time called on the German state to ban the nationalist associations known as the "Grey Wolves" and the neo-Nazi organisation "Viking Youth" (Tekin, 2023, s. 287-310).

The 1980s, however, saw a different course of securitisation. German trade unions, now focused on the injustices suffered by migrant workers, increasingly supported the rights of migrant workers and their families (Kühne, 2000, 39-64). The rise in racist crimes against migrants, including murders and arson attacks, also led trade unions and migrant groups to organise joint demonstrations and set up new anti-racist organisations. As a result, trade unions became more eager to organise protests in solidarity with migrant workers, which in turn continued to be reported by the Verfassungsschutz. These activities were followed by mass demonstrations in this decade against the military coup in Turkey on 12 September 1980, organised by Turkish and Kurdish associations, refugee groups and German civil society organisations. Trade unions did not play an institutional role in these events, but individual trade union officials participated in or co-initiated mass activities. The Verfassungsschutz, on the other hand, pointed to the organisations of the "new left," which were not bound to the ideal of world communism based on the Soviet Union, and ignored the peaceful parts of the migrant society, which were at the centre of democratic protest activities.

Although the pro-democracy demonstrations against the Turkish junta were peaceful, violence erupted from 1982 onwards. The occupation of the consulate in Cologne by "Devrimci Sol" (Revolutionary Left) activists on 3 November 1982 and the armed clashes that followed also demonstrated the willingness of some left-wing groups to use violence against Turkish and German law enforcement authorities (Clarkson, 2013, s. 176-185). This event had two consequences. Although the Office for the Protection of the Constitution had been monitoring socialist and ultra-nationalist organisations from Turkey since the late 1960s and early 1970s, no major organisation of Turkish origin had been banned by the West German state. The willingness of some groups to use violence undermined the legitimacy of the anti-coup left-wing opposition camps. The Revolutionary Left thus became the first group to have its

activities banned in Germany. Secondly, there was a danger that the democratic struggle against the junta would be sidelined. The Office for the Protection of the Constitution did not significantly change its long-standing position of labelling protest activists as criminals or communists.

In parallel, Kurdish organisations entered the securitisation agenda of the Federal Republic of Germany during this period. The Kurdistan Workers' Party (PKK), officially founded in eastern Turkey in 1982, and its Cologne-based umbrella organisations, the Federation of Patriotic Workers' Cultural Associations of the Federal Republic of Germany (Feyka-Kürdistan) and the National Liberation Front of Kurdistan (ERNK), quickly established a widespread network of initially several thousand people to provide the civilian arm and financial support for the armed struggle in Turkey and its south. The violent nature of some of the actions associated with this network has been reported in the media and in constitutional protection reports. The organisation has committed acts of violence against both its own breakaway members and rival Kurdish and Turkish left-wing organisations, occupying trade union offices and consulates, which have been reported in security reports by the federal authorities. In view of the organisation's occasional attacks on civilians and its armed resistance to prosecution in Turkey and Europe, the Federal Ministry of the Interior classified the PKK as a terrorist organisation in 1993 and closed its offices, including Feyka Kurdistan and ERNKA.

As a result, in the 1960s, 1970s and 1980s, the organisations of Turkish workers and refugees in the Federal Republic of Germany were put on the security agenda mainly by the Ministry of the Interior and the trade unions, with different content and justifications. In the first period, the trade unions associated migrant groups with the potential to trigger a wave of strikes and divide the labour movement, whereas in the 1980s they were seen as part of the German trade union movement within the framework of the principle of solidarity. The Ministry of Interior's Verfassungsschutz noted that the pro-Soviet Union and nationalist groups, which it had categorised as fringe groups and considered a threat to security in the 1970s and 1980s, had become passive and diminished in the following decade. As the post-coup protests in Turkey took hold in Germany, these groups were replaced on the security agenda by "new left" groups founded by left-wing workers and refugees with no ties to the Soviet Union, as well as organisations linked to the PKK.

4.2.4. Melek Özlem AYAS[7]: *Teoriden Pratiğe Jeopolitik Bir Dilemma Olarak Göçün Güvenlikleştirilmesi*[8]

Farklı perspektiflere sahip birçok çalışmada kendisine yer bulan güvenlikleştirme kavramı küreselleşen günümüz dünyasında önemli bir yer tutmakta ve uluslararası politikaları etkileyen bir araç olarak kullanılmaktadır. Güvenliğe ilişkin geliştirilen yeni kavramlardan biri olan ve geleneksel güvenlik

[7] Arş. Gör., İstanbul Beykent Üniversitesi / *İstanbul Beykent University*, *Türkiye*, ORCID:0000-0002-4594-5011.
[8] Bu çalışma; Marmara Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset ve Sosyal Bilimler dalında yürütülen "Göçün Güvenlikleştirilmesi ve Göç Karşıtı Söylemler Üzerine Bir Okuma: Büyük Britanya ve Brexit Örneği" başlıklı doktora tez çalışmamdan alınmıştır.

kuramlarının aksine insanı temel alan göç gibi temaları da güvenliğin bir parçası haline getiren bu kavramın teorik olarak incelenmesi; pratiği değerlendirmek için faydalı olacaktır. Bu çalışma; göçün güvenlikleştirilmesi sürecinde göç çalışmalarını, güvenlikleştirme teorisini ve jeopolitik teorileri bir araya getirmektedir. Göçün güvenlikleştirilmesi teoride politika inşa edici bir unsurdur. Bulundukları konum gereği jeopolitik olarak hem iç hem de çevre bölgelerin yoğun etkisi altında olan belli başlı sahaların durumu, göç politikalarını ve sınırları güçlendirmek için benimsenen güvenlikleştirme yaklaşımıyla doğrudan ilişkilidir.

Güvenlikleştirme kavramı gibi nispeten taze bir kavram olan jeopolitik kavramı, uluslararası ilişkilerin bir parçası olan aktörlerin güç ilişkisinde bulundukları veya yakın oldukları veya etkileşim halinde oldukları coğrafyanın etkilerinin analizine ilişkin bir kavramdır. Kavram, 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmış ve çoğunlukla siyasi coğrafyacılar tarafından günümüzde uluslararası politikayla eş anlamlı olacak bir şekilde de kullanılmaya başlanmıştır. Özellikle son yüzyılda yaşanan endüstriyel değişimlerin yanı sıra gelişen ulaşım ve iletişim ağlarının yapıcı ve yıkıcı etkilerinin büyük ölçekli coğrafi alanlarda izlenebilir hale gelmesi, güvenlik çalışmalarının da ilgisini çekmiştir. Çünkü bu değişimler, mevcut küresel uluslararası sistemdeki uygulanabilir güvenlik birimlerinin karakterini, sayısını ve yerini de aslında bir nevi sorgulamaya açmıştır.

Güvenlikleştirme kavramı tam bu noktada devreye girmiş ve geleneksel güvenlik kuramlarının aksine farklı sektörlere ayrılarak; daha önce güvenlik çalışmalarının konusu haline gelmeyen unsurları da birer potansiyel tehdit olarak değerlendirmiştir. Kavram, insanı temel alan göç gibi temaları da güvenliğin bir parçası haline getirmiştir. Güvenlikleştirme söyleminin göç kavramı etrafında şekillenerek ortaya çıkışı, güvenlik kavramının göç gibi geleneksel olmayan tehditleri de kapsayacak şekilde genişlediği Soğuk Savaş sonrası döneme kadar uzanmaktadır (Huysmans, 2000). Güvenlik düşüncesindeki bu değişim, göçün ulusal güvenliğe, sosyal uyuma ve kimliğe tehdit oluşturabileceği algısından kaynaklanmıştır (Balzacq, 2005). Yani göçün güvenlikleştirilmesi, ulusal güvenliği ve sosyal uyumu korumayı amaçlayan kısıtlayıcı politika ve tedbirlerin benimsenmesine yol açacak şekilde, göçün bir güvenlik tehdidi olarak çerçevelenmesi anlamına gelmektedir.

Ancak burada, göç denildiğinde tam olarak neyin anlaşıldığını da kısaca tartışmak gerekmektedir. Çünkü günümüz dünyasında göç denildiğinde akla ilk gelen düzensiz göç olmaktadır. Düzensiz göç ise temel olarak büyük grupların, beklenmedik şekilde, kuralsız ve yoğun yer değiştirmesi olarak ifade edilebilir.

4.2.5. Erdem ÖZLÜK[9]: *ABD Dış Politikasında Değişen Eğilimler: Ortadoğu'nun Sonu Asya-Pasifik'in Önemi*

Soğuk Savaş boyunca Ortadoğu, ABD dış politikasındaki hayati öneme sahip bölgelerden biri olmuş ve SSCB'yi çevrelemek, bölgedeki fosil yakıtların güvenli şekilde müttefiklerine erişmesini sağlamak ve İsrail'in güvenliğini garanti altına almak öncelikleri çerçevesinde ABD Ortadoğu politikasını

[9] Doç. Dr., Selçuk Üniversitesi / *Selçuk University*, *Türkiye*, ORCID:0000-0002-6267-3820.

şekillendirmiştir. Soğuk Savaş sona erdikten sonra SSCB'yi çevrelemek dışındaki öncelikleri aynen devam etmiş ve hatta bölgedeki dost rejimleri desteklemek, terör gruplarıyla mücadele etmek, kitle imha silahlarının yayılmasını öncelemek ve bölgedeki askeri varlığını korumak gibi yeni başlıklar eklenmiştir. Nitekim Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte önce Birinci Körfez Savaşı ve ardından da 11 Eylül saldırıları sonrasında ABD bölgedeki askerî varlığını çok ciddi şekilde artırmıştır. Ancak 2008 finansal krizinin etkileri, Irak ve Afganistan'da yürütülen savaşın yarattığı inanılmaz maliyet ABD'yi bu bölgedeki askeri ayak izini azaltmaya zorlamıştır (Melhem, 2023).

11 Eylül terör saldırılarından hemen sonra ABD Kongresi saldırıların yarattığı ağır şok ve travmanın henüz etkisindeyken hızlı şekilde karşılık vermek adına 18 Eylül 2021 tarihinde The Authorization for Use of Military Force (AUMF) yasasını çıkararak Başkan'a 11 Eylül saldırılarını planlayan, yapan ya da yardım eden tüm kişi ve gruplara karşı güç kullanma yetkisi vermiştir (LaRose, 2019). Dönemin ABD Başkanı George W. Bush bu yasaya dayalı olarak Afganistan, Filipinler, Gürcistan, Yemen, Cibuti, Kenya, Etiyopya, Eritre, Nijer, Irak, Somali gibi ülkelerdeki ABD askeri varlığını artırmıştır (Woody, 2017). Pek çok kişinin Bush Doktrini dediği 2002 yılında yayınlanan Ulusal Güvenlik Stratejisi ABD'nin küresel terörle mücadelede atacağı adımlara ilişkin önemli mesajlar taşımaktadır. En özet şekliyle sıralama gerekirse Bush Doktrini adı altında ABD gerekli görürse müttefiklerinin onayı ve desteği olmadan tek başına harekete geçeceğine, önleyici müdahale tekniğiyle kendisine yönelik potansiyel tehditleri önleyeceğine ve gerekirse de teröre destek veren ülkelerde rejim değişikliğine destek vereceğine ilişkin unsurlar içermektedir (White House, 2002).

ABD, 11 Eylül saldırılarından hemen sonra Afganistan'a oradan da Irak'a askeri müdahalede bulunmuştur. Ancak 2008 Başkanlık seçimlerini kazanan Barack Obama aşama aşama Irak'taki ABD askeri güçlerini çekmeye başlamıştır. Irak'a müdahaleyi gerektiren hiçbir kitle imha silahının tespit edilmediği Irak'ta ABD yaklaşık 4.500 askerini kaybetmiş, 32.000'den fazla askeri de yaralanmıştır. 2011 yılında Irak'taki askeri misyonun görevini sona erdiren Obama, aynı dönemde Libya'ya yapılan müdahalenin de görev yaptığı dönemdeki en büyük hata olduğunu kabul etmiştir (Tierney, 2016). 2014 yılında Irak ve Suriye'de etkin olan IŞİD ile mücadele ABD'nin temel önceliği olmuştur. Suriye'de iç savaş patlak verince müdahalede bulunmayan Obama, 2015 yılında İran ile BM Güvenlik Konseyi'nin diğer daimî üyeleri ve Almanya ile birlikte "Müşterek Kapsamlı Eylem Planı" (Joint Comprehensive Plan of Action; JCPOA) imzalayarak Bush döneminden tamamen farklı bir çizgide Ortadoğu politikasını şekillendirmiştir (US Department of State). Ancak JCPOA'nın imzalanmasından bir yıl sonra ABD seçimlerini kazanan Donald Trump önce Suriye'deki ABD askeri varlığını azaltmış ve JCPOA'dan ABD'nin çekildiğini ilan etmiştir. 2020 yılında Başkanlık koltuğuna oturan Joe Biden 11 Eylül saldırılarından tam 20 yıl sonra 2021 yılında Afganistan'dan çekilmiştir. Her ne kadar Biden 2022 yılındaki Ortadoğu ziyareti esnasında "Ortadoğu'dan ayrılmayacak ve burada Çin, Rusya ya da İran tarafından doldurulacak bir boşluk bırakmayacağız" dese de ABD'nin Suriye, Irak ve nihai olarak da

2021 yılında Afganistan'daki askeri varlığını önemli ölçüde azaltmasıyla ABD'nin yaklaşık 70 yıllık Ortadoğu politikasında önemli bir kırılma yaşandığı ileri sürülmektedir.

Tüm bu gelişmelere paralel olarak akademik dünyada da ABD'nin bölgeden çekilmesinin ve genel olarak denizaşırı askeri varlığını azaltmasının ABD'yi daha güvende tutacağına ilişkin Walt, Mearsheimer ve Layne gibi güçlü isimlerin öncülüğünde bir tartışma da yürütülmektedir. ABD son çeyrek asırlık dilimde terörle mücadele söylemi çerçevesinde büyük kısmı Ortadoğu'ya olmak üzere 8 trilyon dolardan fazla kaynak aktarmasına rağmen istediği başarıyı elde edememiştir. 20 yıldan fazla süren başarısız savaşlar, Afganistan ve Irak'taki bir türlü istenilen sonucu vermeyen başarısız devlet inşası girişimleri, Trump döneminde Ortadoğu'ya yönelik hem söylemsel hem de uygulamadaki hatalı politikalar ve ABD'nin "sözde Ortadoğu'dan çıkış stratejisine" (çıkış stratejisine göre Suudi Arabistan ve İsrail ilişkileri normalleşecek, İran dengelenecek ve İran sistem dışına itilmeyerek marjinalize edilmeyecek ve ABD sonrası Ortadoğu'da hiçbir güç boşluğu oluşmayacak) sahip olması sonucunda ABD uluslararası sistemdeki pozisyonunu korumak adına Ortadoğu'daki askeri ayak izini azaltacak ve eş zamanlı olarak Asya-Pasifik bölgesinde ağırlığını artırmaya başlayacaktır (Maloney, 2023).

ABD'nin dış politikasındaki önceliklerin değişmesinin altında yatan temel nedenler sadece Ortadoğu'nun yarattığı "yorgunluk" ya da Asya-Pasifik bölgesinin sunduğu ekonomik ve ticari kapasiteyle ilişkilendirilemez. Ayrıca ABD için uluslararası alanda tehdit olarak değerlendirilen Çin ve Kuzey Kore'nin bu bölgede yer alması da Asya-Pasifik'in ABD dış politikasında özel bir yer kaplamasına yol açmaktadır (htt5). Asya Pasifik bölgesi aslında Soğuk Savaş'ın sona ermesinden itibaren aşama aşama ABD dış politikasında önem kazanmaya başlamıştır. Bu süreçte özellikle Çin'in uluslararası politikada giderek etkili bir güç olmasıyla ABD'nin bölgeye yönelik politikalarının merkezinde Çin yer almaya başlamıştır. Hem Başkan Clinton hem de takip eden Başkan Bush döneminde ABD Çin'i uluslararası toplumun bir parçası gibi görüp onu iş birliği yapılacak stratejik bir partner gibi görmeye başlamıştır. Ancak özellikle Başkan Bush zamanında yavaş yavaş Çin'e nasıl yaklaşılacağı konusunda bir politika değişikliğine gidilmiş ve Çin ABD için partnerden stratejik rakip durumuna gelmiştir (Zafar, 2022). Bu durumun bir göstergesi olarak 2007 yılında Çin'in yükselişini dengelemek adına ABD, Japonya, Hindistan ve Avusturalya arasında başlatılan ve kısaca QUAD (Quadrilateral Security Dialogue) olarak adlandırılan girişim Çin tarafından Asya NATO'su olarak tanımlanmıştır (Duggal, 2022).

ABD'nin Soğuk Savaş sonrası dönemde Asya Pasifik bölgesine yönelik en kapsamlı ve sistematik politikaya geçişi Obama döneminde başlamıştır. "Asya Pasifik'e Dönüş" (Pivot to the Asia-Pacific Policy) olarak adlandırılan politikayla ABD "dikkatini" Ortadoğu'dan Asya Pasifik bölgesine kaydırdığını bir anlamda deklere etmiştir. ABD'nin 2012'den başlayarak Pasifik donanmasını güçlendirmeye başlaması, Guam'daki askeri varlığını artırması, 2010'dan itibaren "Hava Deniz Muharebe Doktrini"ne geçiş yapması (Holmes, 2021) ve bölgede yakın ilişki içinde olduğu başta

Japonya olmak üzere müttefikleriyle düzenlediği ortak askeri tatbikatların sayısının artması ABD'nin "dikkatini" bölgeye verdiğinin somut göstergeleridir (Zafar, 2022).

Obama döneminden biraz farklı bir çerçevede olsa da Trump döneminde ABD "Serbest ve Açık Hint-Pasifik Stratejisi" (Free and Open Indo-Pacific Strategy) adı verilen stratejiyle birlikte yine başta Japonya olmak üzere müttefikleriyle Çin'i bir anlamda çevrelemeye başlamıştır (Nicholas Szechenyi, 2019). Çin her ne kadar ABD'nin hâlâ bir numaralı ticaret partneri olsa da artık ABD için iş birliği yapılacak bir partner olmaktan çıkıp açıkça bir rakip olarak adlandırılmıştır. 2007 yılında başlatılan ancak yeterince etkili olamayan QUAD, 2017 yılında ABD ve Japonya arasındaki görüşmelerden sonra tekrar canlandırılmış ve taraflar özellikle Çin'in Güney Çin Denizi'ndeki faaliyetlerinden duydukları rahatsızlıkları dile getirmiştir. 2021 yılında ABD, İngiltere ve Avusturalya ile birlikte AUKUS adı verilen üçlü bir güvenlik iş birliği mekanizması yürürlüğe koyarak (White House, 2023) özellikle Avusturalya'ya nükleer denizaltı teknoloji transferi konusunda bir uzlaşıya imza atmışlardır (Townshend, 2023). ABD sadece bölgedeki Japonya, Hindistan ya da Avusturalya gibi büyük ülkelerle değil Güney Kore, Filipinler ve Singapur gibi küçük ülkelerle de iş birliğine giderek Çin'in bölgesel hakimiyetinin önüne geçmeye çalışmaktadır (Lee, 2023). 2022 yılında Joe Biden'in Hint-Pasifik Stratejisi (Indo-Pacific Strategy) (White House, 2022) ve 2022 yılındaki ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi (White House, 2022) ile birlikte Çin, uluslararası düzeni değiştirme kapasitesi ve niyetine sahip ve ABD'ye rakip tek ülke olarak tanımlanmıştır. Biden'ın hızlı şekilde 2021 yılında Afganistan'dan çekilmesini de ABD'nin Asya Pasifik'teki angajmanını artırmasının bir parçası olarak değerlendirmek gerekir (Harold, 2021).

1986 tarihli Savunma Bakanlığı'nın Yeniden Yapılanması Yasası gereğince ABD başkanları kendi ulusal güvenlik stratejisini yayınlamakla yükümlüdür. 1987'den beri yayınlanan stratejileri inceleyen Chin, Skinner ve Yoo'ya göre (John J. Chin, 2023) Çin, bu ulusal güvenlik stratejilerinde 1990'dan beri 2010 yılı hariç her yıl en çok bahsedilen ülkeler arasında ilk beşte ve son üç ulusal güvenlik stratejisi belgesinden ikisinde de en üst sırada yer almaktadır. Buradaki basit içerik analizi bile ABD'nin Çin'e bakışındaki değişimi yansıtması açısından önemlidir. Nitekim 2022'deki belge Çin'i ABD'nin en önemli jeopolitik meydan okuması olarak tanımlamaktadır. Yaklaşık 10 yıldır ABD'nin Ortadoğu'daki ağırlığını azaltarak önceliği Asya-Pasifik bölgesine vermeye başlaması potansiyel olarak ABD ve Çin arasında bir çekişmeyi ya da Allison'un tabiriyle tarafları Thucydides tuzağına (Allison, 2017) düşebilecek şekilde bir çatışma yaratabilir. ABD'nin özellikle 11 Eylül saldırıları sonrasında gelişen olaylardan kaynaklanan faturayı ödemekte zorlanarak görece gerilemesi ve eş zamanlı olarak Çin'in yükselişi tarafları çekişme ve çatışma seçeneklerinden birine zorlayabilir. Tayvan sorunu, Çin'in "Kuşak ve Yol Projesi", Çin'in deniz yetki alanları konusundaki bölgesel politikaları, ABD'nin Çin'i çevreleme konusundaki adımları gelecek dönemde iki ülke arasındaki ilişkileri olduğu kadar küresel güvenlik ajandasını da birincil planda şekillendirecektir.

4.2.6. Ali SEMİN[10]: *Uluslararası Terörizm Bağlamında Orta Doğu Jeopolitiğinde IŞİD Nasıl Bir Emsal Teşkil Ediyor?*

ABD, 2003'te Irak'ı işgalinin ardından bütün kamu kurumlarını dağıtmış, Geçici Koalisyon Yönetimi, Şii Araplar ve Kürtlere ayrıcalık tanıyan bir devlet inşa süreci başlatmıştır. Ülke nüfusundaki etnik ve mezhepsel dağılım esas alınarak inşa edilen kurumlar, kapsayıcı bir idari yapının tesisine hizmet etmemiş, Sünni Araplar ve Türkmenlerin dışlandığı bir Irak devleti ortaya çıkmıştır. Sünni nüfusun devlet kademelerinde temsiline ve siyasi sürece katılımına yönelik girişimler, gerek ABD'nin bu yöndeki desteğini sürdürmemesi gerekse İran'ın ülkede artan etkisi ve Başbakan Nuri el-Maliki'nin Şii eksenli politikalarından dolayı büyük ölçüde başarısız olmuştur. Irak'ın siyasallaşan güvenlik güçleri ülkede işgal sonrası dönemde kronik bir probleme dönüşen terörizmle mücadelede muvaffak olamamış, ABD sonrası güç boşluğunu dolduramamıştır. Maliki iktidarının özellikle ikinci döneminde (2010-2014) giderek otoriterleşmesi ve Sünni siyasi aktörleri sindirmeye yönelik attığı adımlar ise Irak'taki mezhepsel ayrışmayı derinleştirmiş, işgalin ardından bu ülkeye yerleşen el-Kaide bağlantılı radikal unsurların tekrar zemin kazanmasına yol açmıştır.

Irak el-Kaidesi, Amerikan askerlerinin çekilmesini müteakiben 2012-2013 döneminde ise 2004-2006 yıllarında elde ettiği etkinliği yeniden kazanma fırsatı yakalamıştır. 2012'den itibaren Maliki'nin Sünni karşıtı politikalarının Irak'ta mezhepsel ayrışmayı derinleştirmesi ve Suriye iç savaşının yol açtığı güç boşluğu örgüte yeniden güçlenebileceği şartları sağlamıştır. Örgüt Irak'ta işgalin ilk yıllarında olduğu gibi Şubat 2012'den itibaren Sünni Araplar adına Şii karşıtı propagandalara başlamış ve müteakip aylarda güvenlik güçlerine karşı bomba yüklü araçlarla onlarca saldırı gerçekleştirmiştir. Örgüt Temmuz 2012-Temmuz 2013 döneminde Irak'ta gerçekleştirdiği hapishane baskınlarıyla serbest kalmasını sağladığı tecrübeli militanlarını bünyesine dâhil etmiş, böylece eylem kabiliyetini geliştirmiş ve faaliyet alanını genişletmiştir. Aralık 2012'de Rafi el-İsavi'nin tutuklanmasının ardından başta Anbar olmak üzere Sünni nüfusun yoğun olduğu bölgelerde başlayan Maliki karşıtı protestolar, örgüte taraftar toplayabileceği bir konjonktür sağlamıştır.

IŞİD'in ortaya çıkışı Esed rejiminin Batılı ülkeler nezdindeki imajını nispeten düzeltirken Irak'ta Şii karşıtlığına dayalı söylemlerle hareket etmesi Şii-Sünni gerilimini tırmandırmıştır. 2014 yılına gelindiğinde yaklaşık 30 bin silahlı militana sahip olduğu tahmin edilen IŞİD, Irak'ta özellikle Sünnilerin yaşadığı bölgeleri ele geçirmeye teşebbüs etmiş, güvenlik güçleriyle çatışmaya girmiş ve sosyal medyada çarpıcı biçimde sürekli görünür olmaya çalışmıştır. IŞİD, Irak'ta ötekileştirilen ve Maliki iktidarı döneminde baskıya maruz kalan Sünni Arapların bir kısmının tepkisel desteğini almayı başarmış, başta yakın çevredeki Müslüman ülkeler olmak üzere yurtdışından binlerce çocuk ve gencin Irak ve Suriye'deki çatışmalara katılmasını sağlamıştır. IŞİD böylece Irak'ta Sünni Arapların bölünmesine ve siyaseten zayıflamasına yol açmış, Suriye iç savaşında muhalefetin Esed rejimi

[10] Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Gelişim Üniversitesi, ODAP Kurucu Direktörü / *İstanbul Gelişim University, Founding Director of ODAP- Middle East, Eurasia, and Asia-Pacific Research Center*, *Türkiye,* ORCID: 0000-0002-0223-7760.

karşısında zayıflamasına neden olmuş ve dünya kamuoyunda terörizmin Sünni Müslümanlarla ilişkilendirilmesine yönelik yürütülen propagandaya malzeme oluşturmuştur. Bu çalışmada IŞİD terör örgütünün yükselişindeki siyasi, ekonomik, askerî ve sosyoloji etkenler tartışılacaktır.

4.2.7. Izabela KAPSA[11]: *Cyber Resilience of Eastern European Countries*

In the modern era, cyber resilience of states extends beyond mere technological defenses encompassing a comprehensive, adaptive strategy to protect critical systems against evolving cyber threats. It involves not just preventing attacks but also swiftly detecting, responding to, and recovering from breaches. This dynamic approach integrates technological solutions, strategic policies, and an informed populace, making cyber resilience foundational for national security, economic stability, and societal trust in our digitally interconnected world. Recognizing the need for constant vigilance and collaboration, states prioritize innovation to navigate the complexities of the cyber domain and ensure the ongoing functionality and security of their digital infrastructure.

While the imperative to research and build cyber resilience is widely acknowledged, there remains a lack of unanimous agreement on a singular definition that encapsulates its multifaceted nature. In this area the researchers use the following terms: cyber resilience (Björck, 2015; Conklin, 2017; Estay, 2020; Hausken, 2020; Heli, 2016; Herrington, 2013; Kjell, 2020; Linkov & Kott, 2019; Linkov, 2019; Petrenko, 2022), digital resilience (Park, 2021; Schemmer, 2021; Spanaki, 2023; Wright, 2016; Yenni, 2021), online resilience (Abbott & Hamilton, 2009; d'Haenens, 2013). Initially, and still for some contexts, resilience was understood as the ability to adapt to changing conditions and prepare for disruptions, survive and recover quickly (Ross, 2019). Then, concerning individuals and the resources of a state or organization, encompassing digital and social competencies, cyber resilience involves a diverse range of measures aimed at safeguarding people and their organizations from threats to computer security (Crossler, 2019) in a way which retains the operational capacity (de Groot, 2019).

In the presented context, cyber resilience may be understood as the ability of the state to manage a cyberattack and its consequences in a way that maintains its operational capabilities as well as that ensures continuity and preparedness for unpredictable and unusual threats from cyberspace. In a broad sense it may be defined as a state-level cyber resilience which is the ability of a state made up of multiple layers (government, companies, communities, individuals) to harness a set of key assets (human capital, technology, organization, finance) in order to confront a particular type of damage (confidentiality, integrity, availability) to its cyber space, by going through the stages (preparation, response, recovery) of withstanding this damage and eventually recovering to its normal state (Hubbard, 2023). System solutions present the most holistic approach to this processes (Albrycht, 2022; Dupin et al., 2022; Hausken, 2020; Herrington & Aldrich, 2013; Kohn, 2020; Linkov & Kott, 2019; Llansó & McNeil, 2021; Roege et al., 2017); however, some researchers present a more narrow

[11] Assoc. Prof, Dr. hab, *Kazimierz Wielki University, Poland,* ORCID: 0000-0003-2342-3682.

approach. Some of them concentrate on technological competences (Boh et al., 2023; Schemmer, 2021) or operational cyber resilience focused on financial sector (Dupont, 2019), military sector (Bogdanoski, 2022; Schallbruch et al., 2018), Critical Infrastructure (CI) (Heli, 2016; Salvi et al., 2022), healthcare sector (Bughio & Sikos, 2023).

Even though the concept of cyber resilience is relatively new, efforts are underway to devise indicators that can effectively measure and assess the effectiveness of cyber resilience strategies. These indicators, encompassing technology as an opportunity for development of the state, successful social life and building a relationship as well as digital maturity, complexity, and innovation, serve as critical markers in evaluating the effectiveness of cyber resilience strategies. The World Economic Forum has been actively involved in discussions and initiatives related to cybersecurity and resilience. In 2022, The Cyber Resilience Index was announced as a pioneering effort to quantitatively assess and benchmark the cyber resilience of nations and organizations worldwide. So far only United Nations agencies have provided two separated indexes we may indicate in this area. The first one is Global Cybersecurity Index (GCI) which is a measure introduced by the International Telecommunication Union (ITU) that assesses the commitment of countries to cybersecurity at a global level. It evaluates nations based on various factors, including their legal, technical, organizational, and capacity-building measures in the field of cybersecurity. Another one is E-Government Development Index (EGDI) prepared by the Department of Economic and Social Affairs to present the state of e-government development of the United Nations member states. It incorporates three important dimensions of e-government: provision of online services, telecommunication connectivity and human capacity to reflect how a country is using information technologies to promote access and inclusion of its people.

Cyber resilience of Eastern European countries has become an increasingly critical focal point as nations in the region navigate the complex and dynamic landscape of digital threats. Given the geopolitical context and historical considerations, these countries are particularly focused on addressing the unique challenges they face in the cyber domain. This includes building strong cybersecurity frameworks, fostering international collaborations, and investing in the education and training of a skilled cybersecurity workforce. According to 2022 EGDI survey, Eastern European countries scored above world average in e-government, indicating the Baltic countries in the highest position. Interestingly, the results of the latest global security index are similar. It is worth to notice that Eastern European countries have different economic, social and technological status. For those that are members of the EU or NATO, the acts and activities of these organizations are important to determine the direction of action and cyber resilience strategies goals, such as The European Cyber Resilience Act (CRA) or the NIS Directive for the EU as well as the Comprehensive Cyber Defense Policy for NATO.

Estonia is often recognized as a leader in cyber resilience in Eastern Europe, standing out for its proactive approach to cybersecurity and innovative strategies. In 2007, Estonia faced a significant

cyberattack, which served as a catalyst for the nation to prioritize and invest heavily in cybersecurity measures (Ottis, 2008). However, its strategy for becoming a digital state began in the 1990s and has since evolved into a global benchmark for e-governance. The long-term state development strategy along with the experience and lessons learned from the attacks have contributed to achieving a leading position in the field of cyber resilience. Estonia has embraced e-governance and digital transformation initiatives, offering a wide range of public services online (Anthes, 2015) by implementing blockchain technology in various sectors (Semenzin et al., 2022). This digitalization has been accompanied by robust cybersecurity measures, including cybersecurity legislation and policies, Estonian Information System Authority (RIA) as well as effective incident response capabilities to promptly address and mitigate cyber threats – i.e. Computer Emergency Response Team (CERT-EE) or National Cyber Incident Management System (Järvsoo et al., 2018; Tvaronavičienė et al., 2020). Very high level of cybersecurity in this country determined the placement of NATO Cooperative Cyber Defense Centre of Excellence (CCDCOE) in Estonia. The center facilitates collaboration among NATO member states, contributing to research, training, and the development of best practices in cyber defense (Crandall & Allan, 2015).

While Estonia has made significant strides in cyber resilience, it is essential to note that the field is continually evolving, and the effectiveness of cybersecurity measures depends on ongoing vigilance, adaptation to emerging threats, and international collaboration. Similar conclusions should be drawn for the remaining Eastern European countries, but in their case the challenge is still to strive to achieve the level of technological development and cybersecurity currently represented by the leaders.

4.2.8. Federico PRIZZI[12]: *Conflict Archaeology and Military Intelligence: How the Study of Material Remains of the Past Can Help to Detect Contemporary Terrorist Activities and Information Operations*

The aim of this analysis is to demonstrate how archaeology is not just the study of the recent or distant human past, but it is also a tool that can help military intelligence in discovering terrorist activities, black finance, propaganda and information operations, carried out by a specific country or by an illegal armed group. Conflict Archaeology, in fact, is a scientific discipline that intends to analyze the clashes between human groups in a holistic way, where archaeology is supported by anthropological, social and psychological analyses. This is to highlight the ethnic and identity causes that have given rise to the conflict itself and how belligerents exploit antiquities for their own financial and propaganda purposes.

This scientific approach intends also to study what remains on the ground following a war, not only in terms of war remnants and destructions, but also in terms of mass killings, mass graves and genocides. Furthermore, it aims to analyze the logistic supply systems, as well as the hospitals and command

[12] Dr., *Punt-Institute of the Addoun University of Galkaio*, *Somalia,* ORCID: 0000-0001-7943-4570.

posts, the prisons (also understood as concentration camps and gulags) and the way of training and fighting of armed groups.

However, with this presentation and in the wake of this new academic approach, I want to take a further step forward in the study of conflicts. A step that knows how to apply the knowledge and analytical skills typical of archaeology to the study of contemporary conflicts not only in the past, but also in those potentially in their making. That is, how the use of archaeological research and the ideological interpretation of the findings can be elements of ethnic and social destabilization in a specific geographical area. In this way, the Conflict Archaeology would become a further analytical tool in support of the military Cultural Intelligence. That is the socio-cultural analysis, made by qualified military personnel, who study the human terrain on the basis of data collected during the ethnographic research in war zones and known as Combat Ethnography (Prizzi, 2021).

There are three main ways in which archaeology has been weaponized during past and contemporary conflicts, namely:

1. Through the propaganda exploitation of the findings made for ideological purposes;

2. Through the destruction of the enemy's cultural heritage in order to eliminate its link with the territory (ethnic-cultural cleansing);

3. Through the illegal smuggling of works of art and artifacts in order to self-finance.

As for the first point, the propaganda exploitation takes place to claim a disputed territory or a cultural superiority over that of the natives. Or, as it happened in the period of colonization, it was aimed at demonstrating a technological and moral superiority (Soft Power) of a specific political-military nation also in the field of research and sciences. This is because the birth and development of archaeology, as an academic discipline, is closely connected, like the other Human Sciences, to a political interpretation of the discoveries made. Discoveries almost always confirmed a certain *Weltanschauung* as an expression of a certain nation in a certain historical period. Even the choice of which monuments to restore and which not in a conquered territory was part of a logic that, through the propaganda exaltation of the restoration, wanted to affirm a specific political will. A will, which went hand in hand with the choice of which archaeological excavations to carry out and which to leave in an abandoned state.

In this perspective, the development of archaeological maps with studies on ancient colonization, the publication of books and specialized magazines, the linguistic study of local toponymy, the creation of colonial architecture with monumental works inspired by architectural models of the past, must also be included as a willingness to develop a precise colonial narrative.

Otherwise, the destruction of a people's cultural heritage has almost always been a means of physical and cultural domination rather than a collateral damage of the conflict. That is a way to rewrite the

archaeology of the landscape and claim its territory. Exactly as done by the Taliban in 2001 with the destruction of the Buddhas of Bamiyan or with the Saudi bombing of Yemen in 2015 which resulted in the destruction of over 60 Yemeni cultural sites, not to mention the destruction of the pagan temples of Palmyra by the Islamic State in 2015.

The need to rewrite the narrative on the belonging of a territory to one people rather than another found, for example, a particular fertile ground in Central Asia in the early 1900s. Where the European archaeological expeditions also had the purpose of demonstrating how Western colonial culture had its justification by the presence of archaeological remains of Greek origin. A presence that, in the eyes of the colonizers, historically justified their territorial invasion. A link with ancient Greece and Byzantine culture which, recently, has been propagandistically revived even with the occupation of Crimea by Russian troops. This was demonstrated by the statements made by the Moscow authorities following the underwater archaeological explorations carried out in Phanagoria and those on the surface at Chersonesus.

Even in areas such as in Palestine, archaeology can become an instrument of war through the justification of illegal land grabbing in the name of archaeological excavations. As has happened in the last ten years in the suburb of Silwan, located in East Jerusalem.

Furthermore, the destruction of an archaeological site can be done intentionally in order to trigger the reaction, even armed, of the affected population. Exactly as happened in 2006 with the destruction carried out by Al-Qaeda of the Al-Askari mosque in Samara, one of the holy places of Shiite Islam. Or with the targeted killing of a publicly recognized testimonial, as with the 2015 assassination of the archaeologist Khaled al-Assad by the Islamic State. A murder that intentionally wanted to send a signal to the international community.

In addition, the looting of archaeological sites is a further example of Weaponizing Archaeology as it is closely connected with the illegal trafficking of archaeological finds in order to finance insurgent and terrorist groups. Exactly as done by the Taliban in Afghanistan, by the Islamic State in Syria and Iraq, or in Mali by the Islamic Ansar Dine militia. In order to tackle this global problem, Italian Carabinieri and UNESCO have created databases with lists of stolen or otherwise disappeared goods from the areas of origin.

Finally, this presentation focused its attention in deepening three main modern case studies about the strong relationship between Archaeology and Intelligence: the wars in Syria and Ukraine, and the Chinese political interest in salvaging shipwrecks in the South China Sea.

4.2.9. Dr. Giovanni ERCOLANI[13]: *Cultural Heritage and Conflict Through the Anthropological Gaze*

This presentation looks, through an anthropological approach (anthropology of security), at the importance and the relation cultural heritage has with conflicts.

Therefore, inside the framework of societal security in which the organizing concept is identity and the source of insecurity (conflict) is the existential threat to the identity of a particular community (nation, and state too), cultural heritage (1) represents a fundamental identity element of the community under attack and plays a very important role in the emotional process of psychological regression of the community under threat by functioning as a catalytic and unitary element of the community itself (it becomes the visible centre of the identity concept of a community); and (2) it is identified by the enemy as a war target since what is going to be destroyed is the memory and the symbolic and identity capital of a community which sees in its cultural heritage the meaning and the unique essence of its existence and the embodiment of its collective unconscious.

Since the implosion of the Soviet Union, NATO countries have seen around their own territories the resurgence of identity-ethnic conflicts, which for a long time have been forgotten. In these conflicts 'cultural heritage' became war targets with the purpose to eradicate and wipe off the memory of the territorial presence and identity of the 'enemy' ethnic community. This means the destruction of the community anthropological place (culturicide; ethnocide; iconoclasm) and its transformation into a 'non-place' in a 'Year Zero' time dimension. As Bartolome Clavero (2008) wrote, genocide kills people while ethnocide kills social cultures through *the killing of individual souls.*

Consequently, (1) the word-category-concept of 'identity', the topic of 'identity politics' and the element of emotions (emotional responses) are back into IR & Security academic-military environment and narrative; and (2) NATO forces have been called to operate in these conflicts in which the territory of the conflict was/is an anthropological place in which the local population involved in the conflict experienced their territory as 'sacred' and a source of their identitarian marks.

However, in a world characterized by interconnection and supermodernity, the emotional geopolitical space of these conflicts is larger than the area of the very local defined war. It is in this new larger space that the emotions (fear, anger, revenge) aroused by the destruction and/or offence and desecration of identitarian marks have the capacity to interpellate and recruit subjects-combatants with security-insecurity backlashes even in countries not directly involved with the specific conflict. Moreover, the recent Russia-Ukraine (2022) and Israel-Palestinian and Hamas conflicts (2023) bear testimony of the centrality and importance of 'cultural heritage' and identitarian narrative with an impact and repercussion at global level.

[13] Dr., *University of Murcia*, *Spain*, ORCID: 0000-0002-5099-5435.

Cultural heritage, according to the UNESCO Institute for Statistics (2009 UNESCO Framework for Cultural Statistics) includes artefacts, monuments, a group of buildings and sites, museums that have a diversity of values including symbolic, historic, artistic, aesthetic, ethnological or anthropological, scientific and social significance. It includes tangible heritage (movable, immobile and underwater), intangible cultural heritage (ICH) embedded into cultural, and natural heritage artefacts, sites or monuments. The definition excludes ICH related to other cultural domains such as festivals, celebration etc. It covers industrial heritage and cave paintings.

Thus, here the struggle for an identity is seen by Giovanni Ercolani (2023: 45) as a primordial characteristic of the human species and the human being is defined as an 'animal identitarium'. Identity provides security to the humankind and the 'animal identitarium' creates his/her identity through symbols, rituals, myths which become their own marks of identity; they protect it, and he/she can even kill in the name of identity. Their identitarian symbols, rituals, and myths form an existential-revered-sacred environment and territory: his interpretative paradigm, her language and grammar, their 'real' world, are holy to them, providing meaning to life, a sense of belonging. And his/her cultural heritage is part of this identity sacred space and paradigm.

Cultural heritage has the muscular capacity to bring the past into the present, and George Orwell in his novel '1984' makes clear that 'he who controls the past controls the future. He who controls the present controls the past'. However, in my approach I decide to manipulate Orwell's quotation and present my own interpretation about the relation between power and cultural heritage and its impact into conflict narrative-reality: 'he who erases the past manipulates the future. He who controls the present manipulates the past'.

This presentation present the case study of how a rooster-shaped ceramic jug became symbol of resistance In Ukraine, and takes it as a social myth, and more importantly, it identifies as a punctum.

Social myth, according to Bouchard (2017: 67) is 'a collective representation that is hybrid, beneficial, or harmful, imbued with the sacred, governed by emotion more than by reason, and a vehicle of meanings, values, and ideals shaped in a given social and historical environment. Among these attributes, sacredness is the most decisive (…) It is sacredness that mainly distinguishes myth from other collective representations'.

Barthes (1982) wrote that he would occasionally be attracted to a specific detail in a photograph, and its presence would have a tremendous impact on his reaction to the image. He wanted a different term for this wound, this prick, this mark made by a pointed instrument. He called this detail as the punctum. The punctum is usually a specific signifier in the photograph whose impact might be revealed only after the fact when you think back to the image. Punctum denotes the wounding, personally touching detail which establishes a direct relationship with the object or person within it.

Therefore, the 'symbol-social myth-puntcum' of the rooster-shaped ceramic jar (1) as an hypertextuality, embodies the damaged cultural sites in Ukraine verified by UNESCO**:** as of 15 November 2023, UNESCO has verified damage to 329 sites since 24 February 2022 – 125 religious sites, 143 buildings of historical and/or artistic interest, 28 museums, 19 monuments, 13 libraries, 1 Archive (source: https://www.unesco.org/en/articles/damaged-cultural-sites-ukraine-verified-unesco?hub=66116); and (2) being sacred, has the capacity to interpellate subjects and to produce strong emotions, because it represents the sacred territory-space-memory-identity of the 'animal identitarium'.

As a result, the author of this presentation sustains the thesis that (1) 'identity-identity politics-emotions' should be put at the centre of the security analysis; and (2) an anthropological gaze (field work, participant observation, thick description, and emic perspective) must be adopted which focuses on the 'human factor' and 'human being' more than on the macro picture provided by an IR approach, with the aim to produce reliable knowledge, conscious security and to avoid security paradox, paranoia and unconscious security.

In practical terms, the anthropological gaze: (1) produces 'cultural heritage knowledge'; (2) looks, watches, listens an feels; (3) takes the position of the model and empirical reader, and of insider, stranger, and outsider; (4) uses as tools: thick and deep description; (5) studies the impact of emotions and on large-group identity and large-group regression process; (6) identifies the punctum of the cultural heritage, and deconstructs it; (7) maps, using a mind map approach the 'cultural heritage mind map': the 'cultural heritage-punctum mind map'; (8) tastes/checks the pulse of the local society; and (9) adopts a cosmopolitan outlook.

4.2.10. Kamila SIERZPUTOWSKA[14]: *New Technologies in the State Security System on the Example of Estonia*

The functioning of Cyberstate based on the wide use of information and communication technologies is to improve the functioning of public administration, public services, as well as strengthen democracy and civic participation. Dynamic technological transformations of the last two decades have influenced the functioning of public institutions, leading to institutional and process transformations in state management processes. The digital state today is a consequence of the country's digital transformation. An example of a country implementing the concept of Cyberstate is Estonia, which, investing in the development of digital technologies and implementing the idea of the digital state since 1991, has covered all the organizational units of the public sector. Started in the 90s, they led to the creation of a comprehensive management system of the Digital State (e-Estonia) covering all types of public and e-business policies, as a result creating one of the most innovative countries in the world.

The article aims to present the idea, history and development of e-Estonia as a digital state, the main

[14]Asst. Prof, *Kazimierz Wielkie Univeristy, Poland*, ORCID: 0000-0002-3974-8118.

tools and services used as part of Cyberstate as well as the main benefits and challenges related to its implementation, with particular emphasis on digital security and potential threats to the state system.

Estonia is a European state with one of the most developed ICT networks. The advancement of the public service sector is distinguished by this Baltic country among other EU countries. The scale of the digital state is gathered by data: 98% of the population has digital ID cards, 98% of companies are founded via the Internet and 99% of banking operations are carried out online. The consequence of the strategy of transferring public services to a digital form is their total digitization (99% of public services is available online). The changes taking place in the public sphere include, among others: Big Data, Open Government, the use of AI, blockchain technology (Areng, 2014).

The digital maturity of Estonians is also the effect of socialization to digital reality and the latest technologies in every age range. A testimony of high digital competences is the result in the digital economy index and digital society above the European average (EU) in terms of digital skills and the use of the Internet by citizens (DESI, 2022). The use of digital technologies is based on the Open Data concept. It involves sharing public data in a way that is open and available to everyone so that they can be used and reused and distributed. This concept facilitates the functioning of individual public institutions without duplicating citizens' activities.

This idea promotes government transparency, cooperation and innovation. By sharing this data, Estonia focuses on innovative use of public information, supporting entrepreneurship, scientific research, creating social applications, or developing new technologies. For example, the Estonian Data Portal is an official portal on which there are data sets from various government agencies (demographic data, cartographic maps, information on public transactions, data on education and many other areas). The x-Road system is a separate initiative of Estonia, used in data management and public services. The x-Road system is an innovative e-state management system. As part of it, all electronic platforms and databases of government agencies were integrated into one system. It enables effective communication between various public administration institutions (tax offices, health care, enforcement authorities). It not only facilitates the integration of digital services, but also maximally reduces costs and bureaucracy. The x-Road platform offers over 3,000 websites including: e-Voting, e-Banking, e-ID, e-Tax Board, e-Business, e-Ticket, e-Land, e-Law, e-Justice, e-Notera, e-Police, (https://e-estonia.com/solutions/interoperaBility-services/x-road/). E-administration is an important strategic choice of Estonia, which uses ICT in state administration (e-administration). The innovative approach to the provision of online services, with high trust in the government and close cooperation with the ICT sector, is crucial.

X- ROAD E-state management- using the system of integrated electronic platforms and databases of government agencies. It enables effective communication between various public administration institutions (tax offices, health care, enforcement authorities). It not only facilitates the integration of digital services, but also maximally reduces costs and bureaucracy (Saputro et al., 2020). The X-Road

platform offers over 3,000 websites, including: e-Voting, E-Banking, E-ID, E-Tax Board, E-Business, E-Ticket, E-LAND, E-LAW, E-JUSTICE, e-notera, e-police. E-administration is an important strategic selection of Estonia, which uses ICT in state administration.

Such "crossing" Estonia has advantages on the one hand, and on the other hand its disadvantages. The issue of digital security and potential threats related to the possibility of undesirable intervention has become one of the strategic goals in the field of country's security. The construction of cybersecurity was accelerated by the incident of 2007, when the first cyber-war took place. The pretext was the transfer of the monument by the Tallinn authorities (commemorating the „liberation" of Soviet soldiers) from the city center to the suburban military cemetery. This led to strong street protests of the Russian minority, and eventually there was a war in Estonian cyberspace. Russian cyber attack was directed to almost every state security sector, as well as the education system, media and the private sector. Cyber attacks of Russian hackers caused the paralysis of the largest banks: Hansapank and SEB Ühispank, which had to suspend services online and suspend foreign transactions. Three -week cyberwar, it showed how vulnerable to cyberterrorism the society of a small state can become and how important it is to strengthen cybersecure.

The great dependence of Estonia on IT systems entails its significant susceptibility to cybernetic threats. The events of 2007 intensified the actions of the Estonia in the field of cyber security. Estonia was the first in the world to adopt a cyber security strategy in 2008, which was amended in 2014. Since the cyber attack on the part of Russia in 2007, Estonia not only treats this area as a strategic dimension of safety, but also effectively strives for its strengthening at EU level.

According to the National Cyber Security Center - the body responsible for cyber security - in 2022 Estonia recorded 2672 cybernetic incidents. Most of them were caused by malware (30%), so-called botnets (22%), attempts to extort information (13%) or malicious encryption software - so-called ransomware (11%). About 20-30% of cyber attacks were aimed at government institutions. In the public sector, the continuity of the IT system, supporting other service services or its security, turned out to be the most vulnerable to interference. This sector was also susceptible to attacks to extort information. Estonian analyses also indicate a growing risk of threat of cybernetic attacks on local administration.

Estonia is trying to comprehensively increase her cyber security because entities providing universal services to society have been attacked, among others.

For example, in 2016, a highly computerized Estonian healthcare system was threatened. In one of the largest hospitals in the country, ransomware software from infected computers has spread to the server several times. In addition, in 2016, the Virus Keemia Group (VKG) computer network was attacked - an enterprise operating in the bituminous shale industry. Network monitoring detected malicious software that has been identified as a targeted attack. Server control pointed to the actions of APT28 -

a group related to Russian intelligence.

In Estonia, the change of regulations regarding cyber security consists primarily in organizing existing regulations and their adaptation to changing conditions, and not on the implementation of completely new solutions. On this occasion, Estonia is trying to improve reacting technologies to specific incidents in cyberspace. This is to serve, among others, by improving network infrastructure, coordinated administration of IT systems and strengthening the IT department in administration.

Estonia's experience in creating e-administration and protection of IT systems makes it a model partner for cooperation. To effectively respond to new threats, many countries can use Estonian experience in providing secure services of e-services for public administration, including local government. Estonian practices in the field of personal data protection or the introduction of an electronic evidence system may be useful. Authorities supporting cyber security, Estonian authorities are in favor of creating a uniform digital market, seeing in these measurable profits, especially in the perspective of the development of e-economics. That is why they promote solutions promoting network security and realistically act in favor of Estonia as a country attractive to foreign investors, including from outside the EU.

4.2.11. Gökhan AK[15]: *Controversy over Senkaku/Diaoyu/Diaoyutai Islands: A Flashpoint in the East China Sea*

The main aim of this paper is to explore how this maritime controversy as a flashpoint in the East China Sea may beget imbalance in the regional relations and effectuate new regional security challenges regarding Japan, China and Taiwan sovereignty claims over these islands.

The main findings of this study will likely include that the islands' significance for domestic politics is clear; a compromise regarding sovereignty over the islands would appear very hard to achieve among three states because the national symbolic value of the islands and their significance regarding delimitation of maritime jurisdiction areas in the East China Sea as well as other disputes among these three states in the Indo-Pasific really pose an agreement difficult.

Within the scope of the research methodology, this study adopted the qualitative research methodology and was based on the deductive approach. In this study, which is basically a qualitative research, scientific research methods such as document analysis, content analysis, discourse analysis, grouping and comparison were used and additionally, methodological support was received from advanced research methods such as hermeneutics. As part of the literature review, in this research, which generally adopted qualitative research methodology, secondary data sources were mainly used in terms of resource use within the framework of obtaining scientific data.

The issue of who owns the islets in the south of Japan, whose Japanese name is "Senkaku" and whose

[15] Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Topkapı Üniversitesi, *Istanbul Topkapı University, Türkiye, ORCID: 0000-0003-0674-9699.*

Chinese name is "Diaoyu", is the main source of the border problem between Japan and China (Çakan, 2020: 1). The Senkaku/Diaoyu Islands, located in the East China Sea, have significant economic potential in terms of fishing, oil and natural gas resources. This economic potential of the islands causes sovereignty claims between China, Japan and Taiwan. The United States, on the other hand, is involved in the conflict as an ally of Japan. This multi-actor state of the problem creates a security gap in the region, preventing the discovery and effective use of the potential of the region. In this context, the power struggle over Senkaku/Diaoyu Islands will be revealed in the study, in which Power Transition Theory is used as a theoretical framework (Hagstrom, 2012).

Maritime geopolitics and maritime power had gained a more critical and indispensable importance over 30 years. Its main reasons lie in the increasing significance of energy geopolitics and energy security, particularly regarding hydro-carbon sources under the sea bed. Thus, geopolitical and security aspects of this significance go very well hand-in-hand with the maximum sovereignty of geographical formations, such as islands, islets and rocks, in the oceans and seas. Because, firstly 75% of the earth is covered with seas and oceans; secondly, the main effect of those geographical formations for states lie within continental shelf and exclusive economic zone while they try to have sovereignty of those related maritime jurisdiction areas as much and large as they can. In this respect, maritime dispute over the sovereignty between Japan, China and Taiwan regarding Senkaku/Diaoyu/Diaoyutai islands and rocks creats a flashpoint in the East China Sea. These disputed islands put forth critical issues of maritime geopolitics and maritime power challenges for those three states in the Indo-Pasific (Alagöz Akçadağ, 2012).

Ties between China and Japan have been strained by a territorial row over a group of islands, known as the Senkaku islands in Japan and the Diaoyu islands in China. While there are competing and conflicting sovereignty claims by China and Japan over islands, the islands are currently controlled by Japan. The dispute has rumbled relatively quietly for decades. But in April 2012, a fresh row ensued after outspoken right-wing Tokyo Governor Shintaro Ishihara said he would use public money to buy the islands from their private Japanese owner. The Japanese government then reached a deal to buy three of the islands from the owner in a move to block Mr Ishihara's more provocative plan. But this angered China, triggering public and diplomatic protests. These disputed islands matter since they offer rich fishing grounds and lie near potential oil and gas reserves. They are also in a strategically significant position, amid rising competition among the US, China and Japan for military primacy in the Asia-Pacific region. The main aim of this study is to explore how this dispute affects regional relations and balances while analyzing what sort of worrying questions it pose about regional security, regarding China-Japan claims over this dispute (Lohmayer, 2008).

Thus, in this manner, it will be really appropriate to ask at this point: What are the notions that affect the conflict? China's interests in the surrounding seas come forward in this context. Aside from protecting its historical rule and territory, the Chinese government has three significant interests in

securing the three main island groups in the South and East China Seas: (1) Nationalism, (2) Access to High and Open Seas, (3) EEZ (access to valuable fishing resources) and EEZ (potential oil and natural gas reserves) (Harry, 2013).

Specifically, this paper analyzed Chinese declaratory policy in the South and East China Seas during the reform era and evaluated these declarations against its actions in these regions. We argued here that despite China's declaratory policy in the region, and in contrast to Chinese grand strategy espousing "good neighbor" and "harmonious world" ideals, China was indeed becoming more assertive and aggressive in its claims to the Spratly, Paracel and Diaoyu/Senkaku Island chains. We assert that this attitude in Chinese foreign policy is in parallel to her growing military power and its ability and wherewithal to protect its interests in securing these island chains (Shaw, 1999).

As for some evaluations and conclusions regarding the topic of this study, first of all, we should emphasize that Sout China Sea is a stable and peaceful sea basin since there are many sovereignity claims among riparian states, particularly China, Japan, Philippines, Taiwan and South Korea. Thus, as has been demonstrated above, the two governments involved have all tried, with varying degrees of success, to keep the dispute as low-profile as possible: (1) It has been repeatedly 'shelved' and all three (China, Japan and Taiwan) governments do not want the issue to lead to a deterioration in their wider bilateral relations; (2) The islands' significance for domestic politics is clear. Therefore, a compromise over the islands would appear very hard to achieve. The symbolic value of the islands and their significance for other disputes make agreement difficult (Hagstrom, 2012).

Within this basic framework, resolving the dispute over the islands will be the key to unlocking a potential treasure of natural resources. Ensuring peace and stability by building mutual trust will contribute to the discovery and effective use of the high potential of the islands (İncesu, 2021).

4.2.12. Atahan Birol KARTAL[16]: Olası Rusya-Nato Krizinde Anahtar Bölge: Suwalki Koridoru

Bölge kuzeyde ve doğuda Rusya Federasyonu ve Litvanya ulusal sınırıyla, güneyde ise Biebrza ve Noteć nehirleri ve Mława ile sınırlanmıştır. Adını bir Polonya kasabasından alan Suwalki Koridoru, Rusya'nın eksklav toprağı Kaliningrad Oblastı ile Belarus arasında bulunan Litvanya ile Polonya arasında yaklaşık 100 kilometrelik engebeli ve dağlık bir araziden oluşmaktadır. 96-100 km genişliğinde bir alandaki koridor, Polonya ve Orta Avrupa'dan Baltık devletlerine ulaşımın sağlandığı tek noktadır. Karayolu ve demiryolu hatlarının geçtiği bölgedir. Bölgenin güvenliği özellikle Baltık devletlerinin güvenliği açısından önem taşımaktadır.

Çok dar bir geçit olması sebebi ile Suwalki Koridoru, Rus tehdidine karşı NATO topraklarındaki en savunmasız bölgedir. Bu koridor, karayolları ve demiryolu hatları ile Baltık ülkeleri ve Avrupa'yı birbirine bağlamaktadır. Rusya'nın Baltık kıyısındaki toprağı Kaliningrad ve Belarus'u birbirine

[16] Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Beykent Üniversitesi, *Istanbul Beykent University*, *Türkiye*, ORCID:0000-0003-3098-1981.

bağlamakta, Belarus vasıtası ile de Rusya'ya bağlamaktadır. Belarus ve Rusya arasındaki askerî ittifak herkes tarafından bilinmektedir.

Askerî açıdan bakıldığında bölge, çok sayıda orman ve gölden oluşmaktadır. Bölge nehirler, bataklıklar, tepeler vb. gibi diğer önemli özellikleri de içerir. Tepeler deniz seviyesinden 100-300 metre yükseklikte olup enlemesine yerleştirilmiştir. Nehirler ve göllerle kesişmektedirler ve arazinin yaklaşık %11'i bataklıklarla kaplıdır, kil ve kumlu kil ile bağlantılı olduklarında yağmurlu havalarda bunların geçilmesi imkânsızdır. Yılın yaklaşık 90 günü kar zemini kapladığından iklim özeldir, 50 gün şiddetli don ve 130 gün de yer dona varan sıcaklıklar yaşanmaktadır. Kışlar karlı ve ayaz geçmekte, toprak 120 cm derinliğe kadar donmakta ve göllerdeki buzlanma nisan ayına kadar devam etmektedir. Yazlar yağışlı ve nispeten soğuktur. Bölgede yaklaşık birçok göl bulunmaktadır. Kuzeye doğru akan nehirler dar ve dolambaçlı olup dik ve yüksek, yoğun ormanlık kıyılara sahiptir. Göller arasındaki geçitlerde bulunan orman ve bataklıklarla bağlantılıdırlar ve nemli iklime özgü bitkilerle kaplıdırlar. Bu açıdan bakıldığında bölgenin daha çok savunmaya elverişli olduğunu söyleyebiliriz.

Nüfus çoğunlukla Polonya vatandaşlarından yaklaşık 2 milyona ulaşmaktadır. Burada yaşayan halkın Polonya vatandaşı olması aynı zamanda çok büyük çoğunluğunun etnik olarak Polonyalı olması da Rusya'nın olası faaliyetlerini bu bölgede etkisiz hale getirmektedir. Potansiyel bir operasyonel yön olarak Suwalki Geçidi, savaş durumunda NATO'nun olası bir operasyon alanı olarak kabul edilmektedir. Bu operasyon tabii ki Kuzey-Güney istikametinde olabildiği gibi aynı zamanda da Rusya tarafından Doğu Batı istikametinde de beklenmektedir. İstihkâm engelleri geliştirerek, kamuflaj ve aldatmayı mümkün kılmak mümkündür, muharebe destek ve muharebe hizmet destek varlıklarının dağıtımı için koşullar yaratarak geliştirilebilir. Arazi aynı zamanda manevra kabiliyetini kısıtlamaktadır, ormanlık alan kara ve hava keşiflerini kısıtlamaktadır. Genel olarak, ele alınan alan tipik araziden farklı olup, hem savunma hem de hücumun yürütülmesi için taktik düzeyde özel yetenek ve taktikler gerektirir ve oyalama operasyonlarını destekler. (Elak & Sliwa, 2016)

ABD ve NATO, Baltık devletlerine ve Polonya'ya olası bir Rus saldırısının önüne geçmek için yollar aramaktadırlar. NATO içerisinde Rusya'nın yayılmacı olduğunu, eski gücüne erişmek istediğini savunanlar ve Rusya bu amaca ulaşmak için güç kullanmaya istekli olabileceğini düşünenler olduğu gibi Rusya'yı bir savunan taraf olarak görenlerde vardır. Bunlar Rusya'nın Polonya ve Baltık devletlerinin NATO üyesi olması ile birlikte ABD'nin, Rusya'nın büyük güç olmasını engellemek için her şeyi yapacağını savunmaktadırlar. Bu sebeple Rusya'nın savunmada kalacağını savunmaktadırlar (Sakman, 2022). Ancak Rusya'nın eylemlerine bakarsak aslında tutarlı olduğunu görebiliriz. Birincisi Ukrayna'yı işgali ile daha fazla genişlemek veya ikincisi NATO'nun sınırlarına yakın genişlemesine karşı bir caydırıcı kırmızı çizgisini belli etmek.

Polonya'dan Litvanya'ya Suwalki Koridoru üzerinden iki adet otoyol ve bir adet demiryolu geçmektedir. Koridordaki iki otoyol, Rusya ile bir çatışma durumunda NATO birliklerinin müttefik Baltık devletlerini destekleyebileceği tek kara bağlantısıdır. Rusya, NATO takviyelerini önlemek için

bu koridoru işgal etmek zorunda değildir. Topçu ve benzeri silahlar ile yolları imha ederek uzunca bir süre kapalı tutabilir. Kaliningrad veya Belarus'tan füzeler veya topçu birlikleri ile buraları vururken aynı zamanda bu bölgenin işgal edilmesi sonucu ortaya çıkabilecek tepkilerin de önüne geçmiş olur (Sakman, 2022).

Bölgenin savunulmasının zor olması aslında Kaliningrad'ın da savunulmasının Rusya açısından zor oluşu ile aslında dengelenmektedir. Kaliningrad'ın Rusya ile kara bağlantısı olmaması, Baltık Denizi'ne kıyısı olan ülkelerin NATO üyesi olması, denizden gelebilecek taaruzlara karşı açık olması Rusya'yı zora sokmaktadır. NATO için Suwalki koridorunun mutlak güvenliği Rusya açısından Kaliningrad'ın güvensizliğini yaratmaktadır ki bu da bir güvenlik ikilemi yaratmaktadır. Rusya ayrıca Ukrayna ve Gürcistan'ı işgal ettiği söylemlerle yani Rus kökenli halka Baltık ülkelerinde yapılan sözde baskılarla bu ülkeleri suçlamaktadır. Ancak burada Rusça konuşan halkın da ne kadar Rusya'nın bu söylemlerine hizmet edeceği çok açık değildir. Rusça konuşan halkın birçoğunun yaşadığı ülke ile entegre olduğu ve hayatından memnun oldukları gözlemlenmektedir (Sakman, 2022).

Tamamen askerî açıdan bakıldığında, Suwalki koridorunu yakından ilgilendiren Kaliningrad bölgesinin jeostratejik konumu Rusya için hem fırsatlar hem de zorluklarla ilişkilidir. Ana karadan, özellikle Batı Askerî Bölgesinden gelen birliklerle birlikte erken uyarı ve ileri alan hava savunma seçeneklerine olanak sağlamaktadır. Merkezi Kaliningrad'da bulunan Baltık Filosu, orta Baltık Denizi bölgesi üzerinde kontrole sahiptir. Finlandiya Körfezi'ne erişime izin vererek yalnızca Baltık ülkelerini değil, aynı zamanda Finlandiya ve İsveç'in güvenliğini ve manevra özgürlüğünü de etkilemektedir (Veebel, 2019).

NATO, önemli bir aktör olarak Baltıklar ve Polonya'da kendini göstermeye başlamıştır. NATO "Gelişmiş İleri Varlık" yani Enhanced Forward Presence (EFP) misyonuyla Rusya'nın Kırım'ı ve Ukrayna'nın bazı topraklarını ilhakına ayrıca Ukrayna'nın istikrarını bozmaya devam etmesine yanıt vermektedir. 2016 yılında NATO, 4500 personelden oluşan dört çok uluslu mekanize taburu geçici olarak Baltık ve Polonya'ya göndermeye başlamıştır. NATO böylece, Estonya, Letonya, Litvanya ve Polonya'da dönüşümlü olarak dört çok uluslu tabur büyüklüğünde savaş grubuyla İttifak'ın doğu kısmındaki ileri varlığını artırmıştır. Sırasıyla Birleşik Krallık, Kanada, Almanya ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından yönetilen bu tabur büyüklüğündeki savaş grupları, NATO'nun gücünü göstermesi ve üyelerinin kolektif korunması ilkesinin korunması için konuşlanmışlardır (Sakman, 2022).

Rusya aktif olarak Baltıklara karşı askerî harekâtı düşünüyor olsun ya da olmasın, Polonya ve Baltık devletlerine yakın yerlerdeki askeri varlığını artırmıştır. Rus askerî kuvvetleri, iki tümen ve üç bağımsız tugay ile 5.000 adet yeni ve elden geçirilmiş silah sistemi ve ekipman parçaları ile güçlendirilmiştir. Kaliningrad'da S-400 hava savunma sistemleri yerleştirilmiştir. Kaliningrad'da yeni bir kolordu kurulmuştur. Hatta Kaliningrad orta menzilli nükleer füzelerin üssü olarak Varşova, Budapeşte, Prag, Bratislava ve hatta Viyana ve Berlin'i de tehdit edebilecek bir bölge halini almıştır (Sakman, 2022).

Rusya'nın Baltık ülkeleri ve Suwalki çevresinde NATO güçlerinin sahip olduğundan daha fazla bölgesel derinlik ve lojistik rotalar açısından daha fazla alternatifin katkısıyla da açık bir avantajı vardır. Rusya, NATO İttifakının yeteneklerine kıyasla askeri kaynaklarını daha kolay ve daha büyük ölçüde bölgeye taşıyabileceğinden açıktır.

Rusya'nın Kaliningrad ve Baltık devletlerindeki gerilimi tırmandırarak bölgesel meydan okuması, Batı koalisyonunu parçalamayı ve Batı'nın kurallara dayalı uluslararası düzeninin istikrarını sarsmayı amaçlamaktadır. Kremlin'in ilan ettiği gerilimi tırmandırmadan gerilimi düşürmeye yönelik korkutma formülünün varlığı ortada olduğu görülmektedir. Rus ekonomisinin de tırmanacak bir gerilim ve ardından olası bir savaşı kaldıracak gücünün olmadığı ortadadır. Dünya Bankası verilerine göre 2022 yılı için Almanya'nın 4,07, Fransa'nın 2,78, İtalya'nın 2,01 trilyon buna karşılık Rusya'nın sadece İtalya kadar 2.24 trilyon dolarlık bir GSMH'si olduğu düşünüldüğünde bu savaşı kaldırmasının ve devam ettirmesinin güçlüğü ortadadır.

Rusya'nın Baltık ülkeleri ile Avrupa ülkelerinin arasındaki bağı kesmek için bir savaş halinde elinde bulundurması zorunlu olduğu Suwalki koridorunu açık bulundurulması NATO açısından da önemlidir. Elde bulundurulması için kritik öneme haiz bu bölgede askeri yapılanmanın coğrafyanın durumuna bakılarak yapılması, istihkam birlikleri ile güçlendirilmiş gerekli teçhizata sahip taburlar ile bu bölgede konuşlandırılma yapılması gerekmektedir.

Sonuç olarak Rusya'nın ekonomik potansiyeli, hâlihazırda Ukrayna ile savaş içerisinde olması ve özellikle hidrokarbon kaynaklarını Avrupa ülkelerine pazarlama isteğinden dolayı bir kriz durumuna en azından orta vadede meydan vermeyeceği değerlendirilmektedir. Ancak NATO'nun da Rusya Federasyonu ile ilişkilerinde onu daha fazla rahatsız etmeyecek faaliyetlerde bulunması olası bir krize sebep olmaması gerekmektedir.

KAYNAKÇA / BIBLIOGRAPHY[17]

Abbott, J.-A. K., Britt, & Hamilton, C. R., Andrew J. (2009). The impact of online resilience training for sales managers on wellbeing and performance. *Sensoria: A Journal of Mind, Brain & Culture*, *5*(1), 89-95.

Abramitzky, R., Boustan, L. P., & Eriksson, K. (2014). A nation of immigrants: Assimilation and economic outcomes in the age of mass migration. Journal of Political Economy, 122(3), 467-506.

Alagöz Akçadağ, Ç. (2012), "Doğu Çin Denizi'nde Gerginlik: Senkaku/Diaoyu Adaları Sorunu", Bilgesam, http://www.bilgesam.org/incele/130/-dogu-cin-denizi%E2%80%99nde-gerginlik--senkaku-diaoyu-adalarisorunu/#.Wrx-mohubIV (Erişim tarihi: 13.12.2023)

Albrycht, I. (2022). *A country's systemic resilience in the digital era*. The Kosciuszko Institute.

Allison, G. (2017, Haziran 9). The Thucydides Trap. Foreign Policy. https://foreignpolicy.com/2017/06/09/the-thucydides-trap/ adresinden alındı

Anthes, G. (2015). Estonia: a model for e-government. *Communications of the ACM*, *58*(6), 18-20.

Areng, L., (2014). Lilliputian states in digital affairs and cyber security: The Tallin Papers. A NATO CCD COE Publication on Strategic Cyber Security, 4. Accessed 25.05.2024 from https://ccdcoe.org/uploads/2018/10/TP_04.pdf.

Balzacq, T. (2005). The three faces of securitization: Political agency, audience and context. European journal of international relations, 11(2), 171-201.

Bandiera O., Rasul I., and Viarengo M. (2013). "The Making of Modern America: Migratory Flows in the Age of Mass Migration". Journal of Development Economics. 102:23-47.

Barthes, R. (1982). Camera Lucida: Reflections on Photography. New York: Hill & Wang. Björck, F. H., Martin; Stirna, Janis; Zdravkovic, Jelena. (2015). Cyber resilience–fundamentals for a definition. New Contributions in Information Systems and Technologies: 1.

Bogdanoski, M. (2022). *Building Cyber Resilience Against Hybrid Threats* (Vol. 61). IOS Press.

Boh, W., Constantinides, P., Padmanabhan, B., & Viswanathan, S. (2023). Building digital resilience against major shocks. *MIS Quarterly*, *47*(1), 343-360.

Bouchard, G. (2017). Social Myth and Collective Imaginaries. University of Toronto Press.

Bughio, K. S., & Sikos, L. F. (2023). Knowledge organization systems to support cyber-resilience in medical smart home environments. In *Cybersecurity for Smart Cities: Practices and Challenges* (pp. 61-69). Springer.

Buzan, B., Wæver, O., & De Wilde, J. (1998). Security: A new framework for analysis. Lynne Rienner Publishers.

Bundesministerium des Innern (Ed.). Verfassungsschutzbericht 1969–1970, Bonn 1971.

Bundesministerium des Innern (Ed.). Verfassungsschutzbericht 1971, Bonn 1972.

Cabinet Office (Council for Science, Technology and Innovation). (2017). Comprehensive strategy on science, technology and innovation (STI) for 2017 (released on June 2, 2017), p 2. https:// www8.cao.go.jp/cstp/english/doc/2017stistrategy_main.pdf.

Clarkson, A. Fragmented Fatherland. Immigration and Cold War Conflict in the Federal Republic of Germany, 1945 – 1980, New York 2013.

Clavero, B. (2008). Genocide or ethnocide, 1933-2007 : how to make, unmake, and remake law with words. Milano, Italy : Giuffrè.

Conklin, W. A. S., Dan. (2017). Cyber-Resilience: Seven Steps for Institutional Survival. *Edpacs*, *55*(2), 14-22. 10.1080/07366981.2017.1289026

Crandall, M., & Allan, C. (2015). Small states and big ideas: Estonia's battle for cybersecurity norms. *Contemporary Security Policy*, *36*(2), 346-368.

[17] Bildiri sahiplerinin ilettikleri kaynaklar tek başlık altında toplanmıştır. *The references provided by the paper authors have been compiled under a single heading.*

Crossler, R. E. B., France; Ormond, Dustin. (2019). The quest for complete security: An empirical analysis of users' multi-layered protection from security threats. *Information Systems Frontiers*, *21*, 343-357.
Cybersecurity in Estonia 2023. Overview 2022, Republic of Estonia, Information System Authority, Tallinn 2023, pp.6-13.
Çakan, V. (2020). "Japonya ve Çin Arasında Senkaku (Dıaoyu) Adacıklar Sorunu Üzerine Bir Değerlendirme", *Asya Araştırmaları Dergisi*, 4(1): 1-7.
De Groot, J. (2019). *What is Cyber Resilience*, https://digitalguardian.com/blog/what-cyber-resilience.
Duggal, M. (2022). QUAD as Asian NATO. S. a. Marwah içinde, Multilateralism in the Indo-Pacific: Conceptual and Operational Challenges. Routledge.
Dupin, J.J., Pascal, A. et Godé, C. (2023). A systematic literature review on digital resilience inorganizations: Towards a conceptualization. *The Hawaii International Conference on System Sciences (HICSS)*, 1-5.
Dupont, B. (2019). The cyber-resilience of financial institutions: significance and applicability. *Journal of cybersecurity*, *5*(1), tyz013.
Dustmann, C. and Gorlach, J-S. (2015). The Economics of Temporary Migrations. SOEP paper on Multidisciplinary Panel Data Research No: 729
e-Estonia Briefing Centre. Accessed 21.02.2024 from https://e-estonia.com/
Elak, L., & Sliwa, Z. (2016, January). The Suwalki Gap - NATO's Fragile Hot Spot. Zeszyty Naukowe Akademii Sztuki Wojennej, s. 24-40.
Ercolani, G. (2023). The Maidan Museum: Preserving the Spirit of Maidan - Art, Identity, and the Revolution of Dignity. Stuttgart: Ibidem-Verlag.
Estay, D. A. S. S., Rishikesh; Barfod, Michael B.; Jensen, Christian D. (2020). A systematic review of cyber-resilience assessment frameworks. *Computers & security*, *97*, 101996.
Geertz, C. (1979). The Interpretation of Cultures. Basic Books.
Goeke, S. The Multinational Working Class? Political Activism and Labour Migration in West Germany During the 1960s and 1970s, in: Journal of Contemporary History 49 (2014):160 -182.
Gould, J.D. (1980). "European Inter-Continental Emigration. The Road Home: Return Migration from the U.S.A". Journal of European Economic History. 9: 41-112.
Hagstrom, L. (2012). "Power Shift" in East Asia? A Critical Reappraisal of Narratives on the Diaoyu/Senkaku Islands Incident in 2010", *The Chinese Journal of International Politics*, 5(2): 267-297.
Harold, S. W. (2021, Eylül 3). Reinforcing U.S. Deterrence in the Indo-Pacific After the Fall of Afghanistan. RAND . https://www.rand.org/pubs/commentary/2021/09/reinforcing-us-deterrence-in-the-indo-pacific-after.html adresinden alındı.
Harry, J. R. (2013). "A Solution Acceptable to All-A Legal Analysis of the Senkaku-Diaoyu Island Dispute", *Cornell International Law Journal*, 46(3): 653-681.
Hausken, K. (2020). Cyber resilience in firms, organizations and societies. *Internet of Things*, *11*, 100204.
Heli, T.-K. (2016). Building national cyber resilience and protecting critical information infrastructure. *Journal of Cyber Policy*, *1*(1), 94-106. 10.1080/23738871.2016.1165716
Herrington, L., & Aldrich, R. (2013). The future of cyber-resilience in an age of global complexity. *Politics*, *33*(4), 299-310.
Holmes, J. (2021, Mart 24). Is the U.S. Military Ready for War with China? The National Interest. https://nationalinterest.org/blog/reboot/us-military-ready-war-china-180975 adresinden alındı
Hubbard, G.A. (2023). *State-level Cyber Resilience: A Conceptual Framework.* Applied Cybersecurity & Internet Governance, 2 (1), 1-14. 10.5604/01.3001.0053.7401.
İncesu, A. (2021). "Doğu Çin Denizi'nde Güç Mücadelesi: Senkaku/Diaoyu Adaları", Uluslararası Kriz Ve Siyaset Araştırmaları Dergisi, 5(2) (Aralık): 699-737.
https://www.cnbc.com/2022/07/16/biden-says-us-will-not-walk-away-from-middle-east.html.(tarih yok)
https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/nsc/nss/2002/ adresinden alındı

https://www.cnbc.com/2022/07/16/biden-says-us-will-not-walk-away-from-middle-east.html adresinden alındı.
https://www.thepolicycircle.org/brief/u-s-foreign-policy-asia-pacific-region/ adresinden alındı.
Huysmans, J. (2000). The European Union and the securitization of migration. JCMS: Journal of Common Market Studies, 38(5), 751-777.
Huysmans, J. (2006). The politics of insecurity: Fear, migration and asylum in the EU. Routledge.John J. Chin, K. S. (2023). Understanding National Security Strategies Through Time. The Strategist, 6(4), 103-124.
International Organization for Migration (2019). Afghanistan — Survey on Drivers of Migration (REMAP 2019). Erişim adresi: https://dtm.iom.int/reports/afghanistan-%E2%80%94-survey-drivers-migration-remap-2019 (Erişim tarihi: 01.12.2023)
Järvsoo, M., Norta, A., Tsap, V., Pappel, I., & Draheim, D. (2018). Implementation of information security in the EU information systems: An Estonian case study. *Challenges and Opportunities in the Digital Era: 17th IFIP WG 6.11 Conference on e-Business, e-Services, and e-Society*, Proceedings 17.
Kjell, H. (2020). Cyber resilience in firms, organizations and societies. *Internet of Things*, *11*, 100204. 10.1016/j.iot.2020.100204
Kohn, V. (2020). How Employees' Digital Resilience Makes Organizations More Secure. 41st *International Conference on Information Systems, ICIS 2020*.
Kühne, P. The Federal Republic of Germany the Ambivalent Promotion of Immigrants' Interests, in: R. Penninx and J. Roosblad (Eds.) Trade Unions, Immigration, and Immigrants in Europe, 1960-1993: A Comparative Study of the Attitudes and Actions of Trade Unions in Seven West European Countries, (New York 2000, 39-64.
LaRose, W. (2019, Temmuz). Fog of War: Examining the Authorization for Use of Military Force. Cornell Policy Review. https://www.cornellpolicyreview.com/authorization-use-of-military-force/?pdf=4969 adresinden alındı
Lee, J. (2023, Kasım 21). A Paradigm Shift in America's Asia Policy. Foreign Affairs. https://www.foreignaffairs.com/asia/paradigm-shift-americas-asia-policy adresinden alındı
Linkov, I. K., Alexander. (2019). Fundamental Concepts of Cyber Resilience: Introduction and Overview, 1-25. In I. K. Linkov, Alexander (Ed.), *Cyber Resilience of Systems and Networks. Risk, Systems and Decisions*. Springer International Publishing. 10.1007/978-3-319-77492-3_1
Llansó, T., & McNeil, M. (2021). Towards an organizationally-relevant quantification of cyber resilience. *Hawaii International Conference on System Sciences (HICSS).*
Lohmayer, M. (2008). "The Diaoyu/Senkaku Islands Dispute: Questions of Sovereignty and Suggestions for Resolving the Dispute", Yayınlanmış Yüksek Lisans Tezi, University of Canterbury, New Zealand.
Malkki, L. H. (1995). Refugees and exile: From" refugee studies" to the national order of things. Annual review of anthropology, 24(1), 495-523.
Maloney, S. (2023, Ekim). The End of America's Exit Strategy in the Middle East. Foreign Affairs,. https://www.foreignaffairs.com/middle-east/israel-hamas-end-americas-exit-strategy-suzanne-maloney adresinden alınd
Mead, M., & Métraux R. (2000). The Study of Culture at a Distance. Berghahn Books
Melhem, H. (2023, Eylül 14). The End of America's Middle East. Foreign Policy .
Nicholas Szechenyi, Y. H. (2019, Ekim 10). Working Toward a Free and Open Indo-Pacific. Carnegie Endowment for International Peace. https://carnegieendowment.org/2019/10/10/working-toward-free-and-open-indo-pacific-pub-80023 adresinden alındı
Nyers, P. (2006). Taking rights, mediating wrongs: Disagreements over the political agency of non-status refugees. The politics of protection: Sites of insecurity and political agency, 48-67.
Ottis, R. (2008). Analysis of the 2007 cyber attacks against Estonia from the information warfare perspective. *Proceedings of the 7th European Conference on Information Warfare.*
Park, K. R. S., Sundeep; Braa, Jørn; Amarakoon, Pamod. (2021). Digital resilience for what? Case study of South Korea. *arXiv preprint arXiv:2108.09950*.
Prizzi, F. (2021). Cultural Intelligence ed Etnografia di Guerra – il ruolo dell'antropologia nello studio dell'Information Warfare di Al Shabaab. Edizioni Altravista.

Prizzi, L. (2000). Le Operazioni di Sostegno della Pace 1982-1997 – il ruolo dell'Italia e del suo Esercito. Rivista Militare

Petrenko, S. (2022). *Cyber resilience*. CRC Press.

Roege, P. E., Collier, Z. A., Chevardin, V., Chouinard, P., Florin, M.-V., Lambert, J. H., Nielsen, K., Nogal, M., & Todorovic, B. (2017). Bridging the Gap from Cyber Security to Resilience. In: Linkov, I., Palma-Oliveira, J. (eds) *Resilience and Risk. NATO Science for Peace and Security Series C: Environmental Security*. Springer. 10.1007/978-94-024-1123-2_14

Ross, B. J. H., Pamela. (2019). Survival and recovery of the foraminifer Amphistegina gibbosa and associated diatom endosymbionts following up to 20 months in aphotic conditions. *Marine Micropaleontology*, *149*, 35-43.

Sakman, T. (2022, Mart 20). Rusya- NATO Krizinde Hazır Cephe: Suwalki Koridoru. C4 Defence, s. 20-30.

Salvi, A., Spagnoletti, P., & Noori, N. S. (2022). Cyber-resilience of Critical Cyber Infrastructures: Integrating digital twins in the electric power ecosystem. *Computers & security*, *112*, 102507.

Saputro, R., Pappel, I., Vainsalu, H., Lips, S., Draheim, D. (2020). Prerequisites for the Adoption of the X - Road Interoperability and Data Exchange Framework: A Comparative Study. In: 7th International Conference on eDemocracy & eGovernment (ICEDEG), 216-222, 10.1109/ICEDEG48599.2020.9096704.

Schallbruch, M., Skierka, I., Schallbruch, M., & Skierka, I. (2018). The evolution of german cybersecurity strategy. *Cybersecurity in Germany*, 15-29.

Schemmer, M. H., Daniel; Baier, Lucas; Vössing, Michael; Kühl, Niklas. (2021). Conceptualizing Digital Resilience for AI-based Information Systems. ECIS.

Semenzin, S., Rozas, D., & Hassan, S. (2022). Blockchain-based application at a governmental level: disruption or illusion? The case of Estonia. *Policy and Society*, *41*(3), 386-401.

SHAW, H-yi. (1999). "The Diaoyuta/Senkaku Islands Dispute: Its History and an Analysis of the Ownership Claims of the P.R.C., R.O.C., and Japan", *Occassional Papers-Reprints Series in Contemporary Asian Studies*, 3: 1-142.

Spanaki, K. Z., Efpraxia D.; Jayawickrama, Uchitha; Olan, Femi; Liu, Shaofeng; Pappas, Ilias O. (2023). Information Management in Times of Crisis: the Role of Mindfulness and Digital Resilience for Individuals and Organisations. *Information Systems Frontiers*, 1-6.

Tekin, Caner: "Graue Wölfe" in der Bundesrepublik Deutschland. Gemeinsame Reaktionen linker türkeistämmiger Migrant:innenorganisationen und deutscher Gewerkschaften bis 1980, in: Archiv für Sozialgeschichte 63 (2023): 287-310.

The Digital Economy and Society Index (DESI) 2022, in: https://digital-strategy.ec.europa.eu/en/policies/desi-estonia

Tierney, D. (2016, Nisan 15). The Legacy of Obama's Worst Mistake . The Atlantic. https://www.theatlantic.com/international/archive/2016/04/obamas-worst-mistake-libya/478461/ adresinden alındı.

Townshend, A. (2023, Mart 27). The AUKUS Submarine Deal Highlights a Tectonic Shift in the U.S.-Australia Alliance. Carnegie Endowment Commentary. https://carnegieendowment.org/2023/03/27/aukus-submarine-deal-highlights-tectonic-shift-in-u.s.-australia-alliance-pub-89383 adresinden alındı.

Tvaronavičienė, M., Plėta, T., Della Casa, S., & Latvys, J. (2020). Cyber security management of critical energy infrastructure in national cybersecurity strategies: Cases of USA, UK, France, Estonia and Lithuania. *Insights into regional development*, *2*(4), 802-813.

US Department of State. (tarih yok). Joint Comprehensive Plan of Action. US Department of State: https://2009-2017.state.gov/e/eb/tfs/spi/iran/jcpoa/ adresinden alındı.

Van Leeuwen, M. H., & Maas, I. (2011). HISCLASS: A historical international social class scheme. Universitaire Pers Leuven.

Veebel, V. (2019, Mayıs). Why it would be strategically rational for Russia to escalate in Kaliningrad and the Suwalki corridor. Comparative Strategy , s. 182-197.

White House. (2002, September). National Security Strategy . White House: https://georgewbush-whitehouse.archives.gov/nsc/nss/2002/ adresinden alındı.

White House. (2022, Şubat). Indo-Pacific Strategy of the United States, . White House: https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2022/02/U.S.-Indo-Pacific-Strategy.pdf

adresinden alındı.
White House. (2022, Ekim 10). National Security Strategy. White House: https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2022/10/Biden-Harris-Administrations-National-Security-Strategy-10.2022.pdf adresinden alındı.
White House. (2023, Mart 13). Joint Leaders Statement on AUKUS. White House: https://www.whitehouse.gov/briefing-room/statements-releases/2023/03/13/joint-leaders-statement-on-aukus-2/ adresinden alındı.
Woody, C. (2017, Ağustos 14). Congress May Repeal the Post-9/11 Act the US Military Used to Justify the Fight against ISIS. Business Insider. https://www.businessinsider.com/a-bill-to-repeal-the-aumf-just-passed-2017-6 adresinden alındı.
Wright, D. J. (2016). Toward a digital resilience. *Elementa*, *4*, 000082.
Yenni, T. L., Cui; Zhenzhong, Sheng. (2021). Digital resilience: How rural communities leapfrogged into sustainable development. *Information Systems Journal*, *31*(2), 323-345.
Zafar, A. (2022, Şubat 15). US–China Tit-for-Tat Politics in the Asia-Pacific: Beyond Thucydides Trap to Multipolarity and Complex Interdependence. Journal of Indo-Pacific Affairs.
Zucker, A.E. (1950). The forty-eighters: Political refugees of the German revolution of 1848. Columbia University Press.

FOTOĞRAFLAR/PHOTOGRAPHS

Revisiting Theory and Practices of Security:
Salience, Time, the Convergence of
Securitization Problems and the Management
of Security Crisis
Chris Farrands
Nottingham Trent University, UK
6th Conference on International Terrorism and Security,
Istanbul Beykent University 8 December 2023
Prof. Dr. Armağan GÖKAMAN
Prof. Christopher FARRANDS
Prof. Dr. Gültekin YILDIZ
İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ

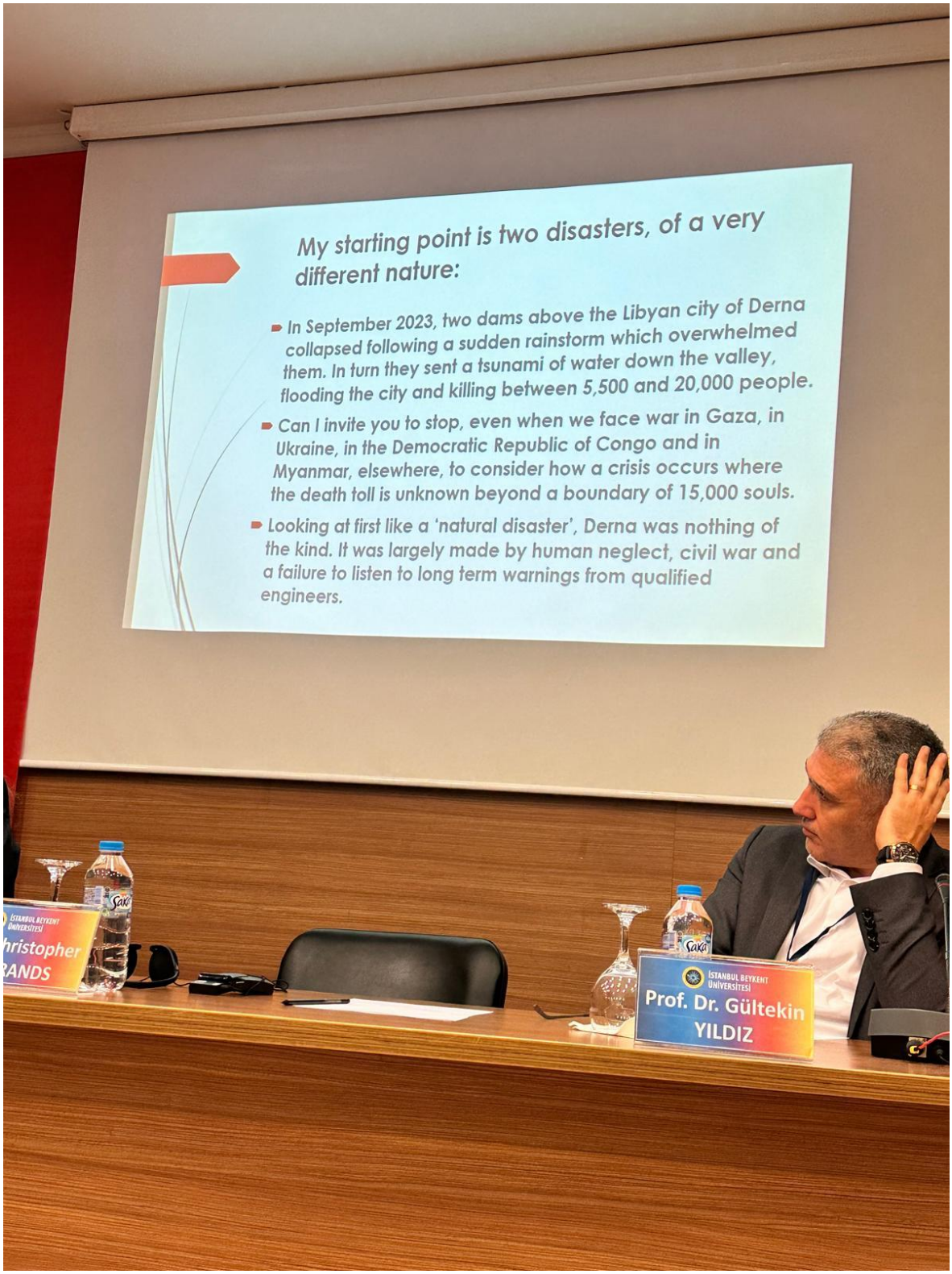
My starting point is two disasters, of a very different nature:
In September 2023, two dams above the Libyan city of Derna collapsed following a sudden rainstorm which overwhelmed them. In turn they sent a tsunami of water down the valley, flooding the city and killing between 5,500 and 20,000 people.
Can I invite you to stop, even when we face war in Gaza, in Ukraine, in the Democratic Republic of Congo and in Myanmar, elsewhere, to consider how a crisis occurs where the death toll is unknown beyond a boundary of 15,000 souls.
Looking at first like a 'natural disaster', Derna was nothing of the kind. It was largely made by human neglect, civil war and a failure to listen to long term warnings from qualified engineers.
İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
Prof. Dr. Gültekin YILDIZ

Beykent Ünivers...
Idris Akkuzu
zeynep aslı doğ...
Mürüvvet Demir
Doç. Dr. Deniz YETKİN AKER
Arş. Gör. Melek Özlem AYAS

ABD Dış Politikasındaki Eğilimler
liberal hegemony, primacy, preponderance
Offshore balancing
9/11
2008 Financial Crisis
Iraq
Afghanistan
İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ

İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
ADEM ÇELİK BEYKENT EĞİTİM VAKFI
7. ULUSLARARASI TERÖRİZM VE GÜVENLİK KONFERANSINA HOŞ GELDİNİZ
WELCOME TO THE 7th ANNUAL CONFERENCE ON INTERNATIONAL TERRORISM AND SECURITY
İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ İSTANBUL·1997

VII INTERNATIONAL CONFERENCE ON TERRORISM AND SECURITY.
Istanbul Beykent University (Turkey). December 8th, 2023
CULTURAL HERITAGE AND CONFLICT THROUGH THE ANTHROPOLOGICAL GAZE
Giovanni Ercolani, PhD, PhD, FRAI
UNIVERSIDAD DE MURCIA
RAI
Royal Anthropological Institute
İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
BEYKENT ÜNİVERSİTESİ İSTANBUL·1997

BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
İSTANBUL·1997
İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ
Dr. Öğr. Üyesi Atahan Birol KARTAL

GELİŞMİŞ İLERİ VARLIK (ENHANCED FORWARD PRESENCE)
(EFP)

İSTANBUL BEYKENT ÜNİVERSİTESİ

Ayazağa - Maslak Yerleşkesi
Ayazağa - Sarıyer / İST. Faks: 0 (212) 289 64 90

Beylikdüzü Yerleşkesi
Beykent - Büyükçekmece / İST. Faks: 0 (212) 872 28 30

Hadımköy Yerleşkesi
Akçaburgaz Mevkii - Esenyurt/İST

Taksim Yerleşkesi
Sıraselviler - Beyoğlu / İST. Faks: 0(212) 243 02 78

İstanbul Beykent Üniversitesi Çağrı Merkezi
beykent.edu.tr-info@beykent.edu.tr
444 1997

/BeykentUnv /BeykentUnv /BeykentUnv /BeykentUnv /İstanbul Beykent Üniversitesi